STJERNEN

147. ÅRGANG • NUMMER 3 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 1998

MARTS 1998

STJERNEN

PÅ OMSLAGET:
Forsiden: Abraham bringer Isak, der skal ofres, af Del Parsan; Bagsiden: Abraham og Isak, af Harold Copping. Benyttet med tilladelse fra Providence Lithograph Company.

BØRNESTJERNENS FORSIDE:
»Herren opfylder sine ord,« af Clark Kelley Price

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

SE BØRNESTJERNEN, SIDE 8

SE SIDE 12

SE SIDE 16

SE SIDE 28

SE SIDE 2

MARTS 1998. 147. årgang. Nummer 3
STJERNEN 98983 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Talvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Jack H Goaslind

Vejledere: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftasssistent: Beth Dayley

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Todd R. Peterson

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Svend Aage Andersen
Kirkenyt:

Redaktionens adresse: Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Stjernen (ISSN 0900-2545) udgives af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. © 1998 Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in USA.

Indsend manuskripter og spørgsmål til International Magazines, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Send alle abonnementsbestillinger og spørgsmål til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge. Tlf. 48 18 77 27; fax 48 18 79 82. Abonnement: 12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

Send USA and Canada subscriptions and inquiries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860, USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $14.00. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old and new address are included. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, hveranden måned på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, cebuano, fijisk, gilbertesisk, polsk, rumænsk, russisk, tagalog, tjekkisk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Kvartalsblade kan være under indslusning med et, to eller tre numre om året).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

PASSENDE ORD OG GERNINGER

Jeg blev inspireret af artiklen »Farmandsprøven« i *Liahona* (engelsk) fra september 1996. Siden vi læste den artikel, har vi her i familien bestræbt os på at tale et pænt sprog. Det at tænke sig om, inden man taler, har hjulpet os til også at passe på, hvad vi gør. Vores familie er blevet mere høflig, efter at vi er begyndt at bruge »Farmandsprøven« som en standard.

Dianlyn-Rhea Brico Paguigan,
Alicia 2. Gren,
Alicia Distrikt, Filippinerne

STYRKE OG OPMUNTRING

Det kan være svært for en sidste dages hellig at holde fast ved sine standarder, især når de er det eneste medlem af Kirken på deres skole eller arbejdsplads. Men ved at læse *Seito no Michi* (japansk) får jeg altid opmuntring til at holde ud.

Satoru Takagi,
Ogaki Gren,
Nagoya Vest Stav, Japan

TAKNEMLIGHED

Jeg er taknemlig for, at to missionærer kom hjem til mig og underviste mig i Jesu Kristi evangelium, og at jeg blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er også taknemlig for *Liahona* (spansk). Ved at læse det har jeg fået løst problemer og fået mod til at holde ud i svære tider.

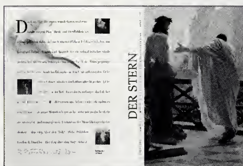
Eduardo Armando González,
Gómez Carreño Ward,
Achupallas Stav, Chile

ET POSITIVT BUDSKAB

En aften tog jeg et eksemplar af *Liahona* (spansk) og fandt en artikel, som jeg gerne ville læse. Efter at have læst bare otte-ni linjer følte jeg mig glad og fredfyldt. Ved at læse i *Liahona* kan vi blive belært og finde de svar, som vi har søgt efter.

Vi har alle brug for udgivelser som *Liahona*, der bringer os positive budskaber og gavner os.

Amelia Marcone,
Santa Teresa Gren,
Ocumare Del Tuy Distrikt, Venezuela

EN VELSIGNELSE

Jeg blev omvendt til Kirken som teenager – for næsten 20 år siden. Desværre læste jeg ikke meget i *Der Stern* (tysk) i løbet af mine første ti år som medlem. Dengang anede jeg ikke, hvilken stor hjælp tidsskriftet kunne være i hverdagen, og hvad det kunne gøre for mit åndelige velbefindende.

I løbet af de sidste ti år har jeg læst tidsskriftet, og jeg har indset, at det er en velsignelse for min mand og mig. Min tro og mit mod bliver styrket af at læse om andre medlemmers vidnesbyrd og prøvelser.

Morena Müller,
Bolzano Gren,
Venedig Stav, Italien

Faderen, Sønnen og Helligånden

Præsident Gordon B. Hinckley

Alle Kirkens medlemmer er bekendt med den første trosartikel. Den er det centrale i vores religion. Det er værd at bemærke, at da Joseph Smith fremsatte vores læres grundlæggende elementer, satte han denne som nummer et.

»Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden« (1. trosartikel).

Den forrang, som denne erklæring har fået, stemmer overens med en anden udtalelse, som profeten Joseph Smith kom med. Han sagde: »Det er evangeliets første princip med sikkerhed at kende Guds karakter« (*History of the Church,* 6:305).

Disse overordentligt betydningsfulde og altomfattende lærdomme harmonerer med Herrens ord i hans storslåede, sidste forbøn: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3).

Jeg vil gerne tale om dette, det vigtigste af alle teologiske emner, som den første trosartikel omtaler.

Det er det største af alle mirakler og det største af alle undere; de er interesserede i os, og vi er midtpunktet for deres store omsorg. De er der for os alle.

DEN FØRSTE ÅBENBARING, AF GARY KAPP

Jeg tror uden nogen som helst vaklen eller forbehold på Gud, den evige Fader. Han er min Fader, Fader til min ånd, og Fader til alle menneskers ånder. Han er den store Skaber, universets Hersker. Han ledte skabelsen af denne jord, som vi lever på. Gud skabte mennesket i sit billede. Han er personlig. Han findes. Han er en enkeltperson. Han »har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes« (L&P 130:22).

I jordens skabelsesberetning sagde Gud: »Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os« (1 Mos 1:26).

Kunne nogen udtalelse være mere tydelig? Nedgør det Gud, som nogen ønsker, at vi skal tro, at mennesket er skabt nøjagtigt i hans billede? Det bør tværtimod vække en større værdsættelse for sig selv i enhver mands og kvindes hjerte at være Guds søn eller datter. Paulus' ord til de hellige i Korinth er lige så anvendelige for os i dag, som de var for dem, som han skrev dem til. Han sagde:

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I« (1 Kor 3:16-17).

»Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?«

GUD HAR ET LEGEME

Jeg husker den lejlighed for mere end 50 år siden, hvor jeg som missionær talte ved et udendørsmøde i Hyde Park i London. Da jeg fremførte mit budskab, var der en, som afbrød og sagde: »Hvorfor holder du dig ikke til Bibelens lære, som i Johannes [4:24] siger: ›Gud er ånd‹?«

Jeg slog op i Bibelen på det vers, som han havde citeret, og læste hele verset for ham: »Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og sandhed.«

Jeg sagde: »Selvfølgelig er Gud ånd, det er De også, en sammensætning af ånd og legeme, som gør Dem til et levende væsen, og det er jeg også.«

Vi er alle todelte væsener bestående af en åndelig del og en fysisk del. Alle kender dødens realitet, hvor legemet dør, og vi ved også allesammen, at ånden lever videre som en selvstændig del, og at der vil finde en genforening sted af ånd og legeme, som under den guddommelige plan er gjort muligt gennem Guds Søns offer. Jesu erklæring om, at Gud er en ånd, nægter ikke mere, at han har et legeme, end udsagnet om, at jeg er en ånd, som også har et legeme.

Jeg ligestiller ikke mit legeme med hans i dets forædling, i dets kapacitet, i dets skønhed og udstråling. Hans er evigt. Mit er timeligt. Men det forstærker blot min ærbødighed for ham. Jeg tilbeder ham »i ånd og sandhed.« Jeg ser på ham som min styrke. Jeg beder ham om visdom, som overgår min egen. Jeg søger at elske ham af hele mit hjerte, af hele min sjæl, af hele mit sind og af hele min styrke. Hans visdom er større end alle menneskers visdom. Hans magt er større end naturens magt, for han er den almægtige Skaber. Hans kærlighed er større end nogen andens, for hans kærlighed omfatter alle hans børn, og det er hans gerning og hans herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for sine sønner og døtre gennem alle generationer (se Moses 1:39).

»Således elskede [han] verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16).

FOTO: CRAIG DIMOND

DETALJE FRA FORKLARELSEN, AF CARL BLOCH. ORIGINALEN ER I FREDERIKSBORG SLOTSKIRKE. BENYTTET MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET.

»Mens han endnu talte, se da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: ›Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham.‹«

Dette er den Almægtige, som jeg nærer dyb respekt og ærbødighed for. Det er ham, som jeg ser hen til i frygt og bæven. Det er ham, som jeg tilbeder, og som jeg giver æren, og prisen og herligheden. Han er min himmelske Fader, som har inviteret mig til at komme til ham i bøn, at tale med ham, med det løfte og den forsikring, at han vil høre og svare.

VI SKYLDER GUD TAKKEN

Jeg takker ham for det lys og den viden og forståelse, som han har begavet sine børn med. Jeg takker ham for hans stemme, som har talt den evige sandhed med kraft og løfter. Jeg takker ham for hans åbenbaring af sig selv, som den findes i Det Gamle Testamente, for hans erklæring, som findes i Det Nye Testamente, ved dåben af hans elskede Søn i Jordanflodens vande, da hans stemme hørtes sige: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag« (Matt 3:17).

Jeg takker ham for hans tilsvarende erklæring på bjerget, da Jesus blev herliggjort, da han atter talte til Jesus og hans apostle, og ligeledes engle: »Seks dage efter tog Jesus Peter og Jakob og hans bror Johannes med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var alene.

Og han blev forvandlet for øjnene af dem, hans ansigt lyste som solen, og hans klæder blev hvide som lyset.

Og se, Moses og Elias kom til syne for dem og talte med ham.

Så udbrød Peter og sagde til Jesus: ›Herre, det er godt, at vi er her. Hvis du vil, bygger jeg tre hytter her, én til dig og én til Moses og én til Elias.‹

Mens han endnu talte, se da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: ›Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham‹« (Matt 17:1-5).

Jeg takker ham for den stemme, som igen hørtes, da den opstandne Herre viste sig for folket i den vestlige verden, hvor Guds stemme erklærede: »Se, min Søn, den elskede,

i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn« (3 Nephi 11:7).

Jeg nærer dyb respekt og ærbødighed og taknemmelighed for, at han viste sig i denne uddeling, da han lod den opstandne Herre vise sig for en, som havde søgt ham i bøn, og Faderen erklærede: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (JS–H 1:17).

VIDNESBYRD OM HERREN JESUS KRISTUS

Jeg tror på Herren Jesus Kristus, den evige, levende Guds Søn. Jeg tror på ham som Faderens Førstefødte og som Faderens Enbårne. Jeg tror på ham som en enkeltperson, selvstændig i forhold til sin Fader. Jeg tror på Johannes' erklæring, han, der indledte sit evangelium med denne storslåede udtalelse:

»I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Han var i begyndelsen hos Gud.

Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed« (Joh 1:1-2, 14).

Jeg tror på, at han blev født af Maria, der var af Davids slægt, som den lovede Messias, at han virkelig var Guds enbårne, og at hans fødsel opfyldte Esajas' store profetiske udtalelse:

»For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:6).

Jeg tror på, at han i sit jordiske liv var det eneste fuldkomne menneske, som har levet på jorden. Jeg tror på, at hans ord indeholder det lys og den sandhed, som, hvis disse efterleves, vil frelse verden og bringe ophøjelse til menneskeheden. Jeg tror på, at der ligger en guddommelig myndighed i hans præstedømme – kraften til at velsigne, kraften til at helbrede, kraften til at lede Guds anliggender på jorden, kraften til at binde det i himlene, som er bundet på jorden.

DETALJE FRA *HELE BYEN VAR STIMLET SAMMEN*, AF JAMES JACQUES JOSEPH TISSOT

Jeg tror på, at han i sit jordiske liv var det eneste fuldkomne menneske, som har levet på jorden. Jeg tror på, at hans ord indeholder det lys og den sandhed, som, hvis disse efterleves, vil frelse verden og bringe ophøjelse til menneskeheden.

KRISTI SONOFFER

Jeg tror på, at han gennem sit sonoffer ofrede sit liv på den bakke, der kaldes Hovedskallen, sonede for menneskehedens synder og lettede os for syndens byrde, hvis vi vil forsage det onde og følge ham. Jeg tror på, at hans opstandelse virkelig fandt sted, som vi mindes i påsken. Jeg tror på Guds nåde, som manifesteredes gennem hans offer og forløsning, og jeg tror, at gennem hans forsoning – uden nogen omkostninger for vores vedkommende – får vi alle gaven at opstå fra de døde. Jeg tror også på, at der gennem dette offer gives enhver mand og kvinde, enhver af Guds sønner og døtre, mulighed for at opnå evigt liv og ophøjelse i vor Faders rige, når vi lytter til og følger hans bud.

Ingen så stor som ham har nogensinde gået på jorden. Ingen anden har ydet et lignende offer eller givet en lignende velsignelse. Han er verdens Frelser og Forløser. Jeg tror på ham. Jeg vidner om hans guddommelighed uden nogen som helst vaklen eller kompromis. Jeg elsker ham. Jeg siger hans navn med ærbødighed og undren. Jeg tilbeder ham, som jeg tilbeder hans Fader, i ånd og sandhed. Jeg takker ham og knæler for hans sårede fødder og hænder og side, forundret over den kærlighed, som han viser mig.

Gud ske tak for hans elskede Søn, som for længe siden rakte ud og sagde til hver og en af os:

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28-30).

KRISTUS ER GUDS LEVENDE, OPSTANDNE SØN

Han lever, førstegrøden af dem, som er sovet hen. Jeg ved, at han lever i dag, lige så virkeligt og så sikkert, som han levede dengang, da han som den opstandne Herre bød sine nedtrykte disciple: »Kom og spis! ... og [han] tager brødet og giver dem det, og ligeledes fisken« (Joh 21:12-13).

Skrifterne fortæller om andre, som han viste sig for, som han talte med som den levende, opstandne Guds Søn. Han har ligeledes vist sig i denne uddeling, og de, som så ham, erklærede:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Dette er den Kristus, som jeg tror på, og som jeg vidner om.

Jeg tror på, at der gennem Frelserens offer gives enhver mand og kvinde, enhver af Guds sønner og døtre, mulighed for at opnå evigt liv og ophøjelse i vor Faders rige.

FOTO: STEVE BUNDERSON

HELLIGÅNDEN ER GUDDOMMENS TREDJE MEDLEM

Denne viden kommer fra skriften, og dette vidnesbyrd kommer gennem Helligåndens kraft. Det er en gave, hellig og vidunderlig, givet os gennem åbenbaring fra Guddommens tredje medlem. Jeg tror på Helligånden, som er en person af ånd, som er sammen med Faderen og Sønnen, og disse tre udgør Guddommen.

Dette steds betydning er gjort klar gennem Herrens ord, som sagde:

»Al synd og bespottelse skal tilgives mennesker, men bespottelsen mod Ånden skal ikke tilgives.

Og den, der taler et ord imod Menneskesønnen, får tilgivelse, men den, der taler imod Helligånden, får ikke tilgivelse, hverken i denne verden eller i den kommende« (Matt 12:31-32).

Det fremgår af samtalen mellem Peter og Ananias, da den sidstnævnte tilbageholdt en del af prisen fra salget af et stykke jord, at man i gammel tid anerkendte Helligånden, som et medlem af Guddommen.

Da sagde Peter: »Ananias, hvorfor har Satan fyldt dit hjerte, så du har løjet for Helligånden … ?

»Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.« Jeg tror på, at denne kraft, denne gave, er tilgængelig for os i dag.

Det er ikke mennesker, men Gud, du har løjet for« (ApG 5:3-4).

Helligånden er Guddommens tredje medlem, den Talsmand, som Herren lovede ville lære hans disciple alle ting og minde dem om alt, hvad han har sagt til dem (se Joh 14:26).

Helligånden vidner om sandheden, som kan lære menneskene ting, som de ikke kan lære hinanden. I Moronis store og fængslende ord loves der viden om Mormons Bogs sandhed »gennem den Helligånd.« Derefter erklærer Moroni: »Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting« (Moroni 10:4-5).

Jeg tror på, at denne kraft, denne gave, er tilgængelig for os i dag.

MEDLEMMERNE AF GUDDOMMEN ER VIRKELIGE OG ENKELTSTÅENDE PERSONER

Og jeg, mine elskede brødre og søstre, jeg tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden.

Jeg blev døbt i disse tres navn. Jeg blev gift i disse tres navn. Jeg har ingen tvivl om deres virkelighed, og at de er enkeltpersoner. Det blev tydeliggjort, at de er enkeltpersoner, da Jesus blev døbt af Johannes i Jordanfloden. Der stod Guds Søn ude i vandet. Hans Faders stemme hørtes erklære, at han er Guds Søn, og Helligånden viste sig i en dues skikkelse (se Matt 3:16-17).

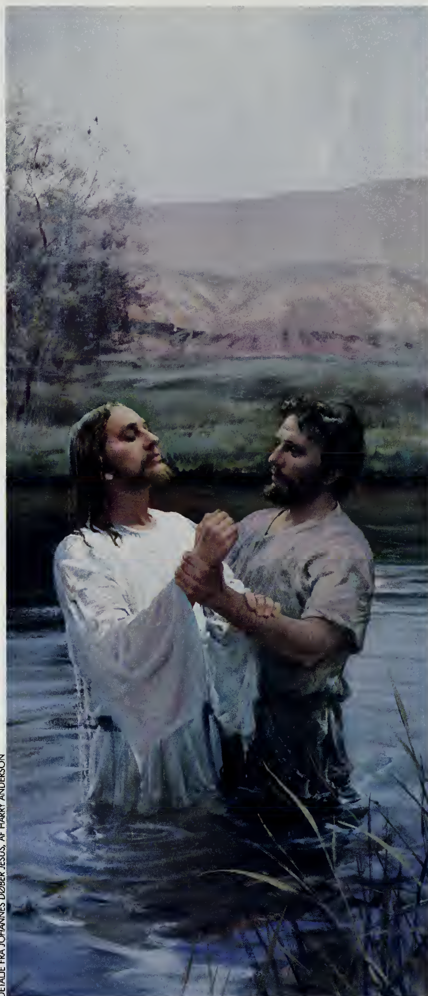
Jeg ved, at Jesus sagde, at de, som har set ham, har set Faderen (se Joh 14:9). Kan man ikke sige det samme om mangen en søn, som ligner sin far?

Da Jesus bad til Faderen, bad han sandelig ikke til sig selv!

GUDDOMMENS MEDLEMMER ER FULDT UD ÉT

De er adskilte personer, men de er ét i formål og indsats. De er forenede som én i at tilvejebringe den store, evige plan for frelse og ophøjelse af Guds børn.

I Jesu storslåede og rørende bøn i Getsemane, før han

Jeg tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden. Jeg har ingen tvivl om deres virkelighed, og at de er enkeltpersoner. Det blev tydeliggjort, at de er enkeltpersoner, da Jesus blev døbt af Johannes i Jordanfloden.

blev taget til fange, bad han til sin Fader angående apostlene, som han elskede, og sagde:

»Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig,

at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os« (Joh 17:20-21).

Det er denne fuldkomne enhed mellem Faderen, Sønnen og Helligånden, som binder disse tre sammen i Guddommens enhed.

Det er det største af alle mirakler og det største af alle undere; de er interesserede i os, og vi er midtpunktet for deres store omsorg. De er der for os alle. Vi kontakter Faderen gennem Sønnen. Han er vores mægler ved Guds trone. Hvor er det vidunderligt, at vi således kan tale til Faderen i Sønnens navn.

Jeg vidner om disse store og allerstørste sandheder. Og det gør jeg gennem Helligåndens kraft. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. »Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden« (1. trosartikel).

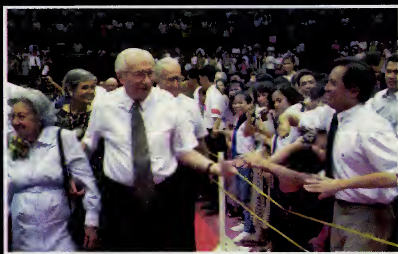
2. Gud, den evige Fader, er Fader til alle menneskers ånder, den store Skaber, universets Hersker. Mennesket er skabt i hans billede. Han er en person, han findes og »har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes« (L&P 130:22).

3. Herren Jesus Kristus er Faderens Førstefødte og Faderens Enbårne. Gennem sit sonoffer sonede han for menneskehedens synder. Gennem sin opstandelse har han åbnet døren for vores opstandelse.

4. Helligånden er en person af ånd, der er Guddommens tredje medlem, den Talsmand, som Herren lovede. Han vidner om sandheden.

5. Faderen, Sønnen og Helligånden er alle selvstændige personer, men de er ét i formål og indsats. Vi er midtpunktet for deres store omsorg.

»Hav tak for profeten du sendte«

Præsident og søster Hinckley hilser på begejstrede medlemmer i Manila.

Joseph Ray G. Brillantes

Om eftermiddagen den 30. maj 1996 tog jeg med min familie og to venner hen til Araneta Coliseum i Manila for at høre præsident Gordon B. Hinckley tale. Han besøgte Filippinerne, og vi glædede os til at se ham.

Vi ankom til stadion kl. 16.30. Mine venner, Princess og Paulo, min søster Hay-Hay og jeg stillede os op i kø ved en indgang. Vi kom ind i den fjerneste ende af stadion.

Vi tilbragte den næste halvanden time med at lede efter nogle bedre pladser. Da vi endelig havde fået en plads kl. 18.00, ventede vi og forsøgte at være stille. Jeg sad og tænkte. Jeg beredte mig på at høre Kirkens præsident, som jeg havde læst så meget om, men som jeg ikke kendte personligt. Jeg kunne spille »Hav tak for profeten du sendte« (*Sange og Salmer*, nr. 13) udenad på klaver, men var jeg virkelig taknemlig? Jeg kendte til præsident Gordon B. Hinckley, fordi jeg havde læst om ham. Jeg troede, at han var profet, fordi alle andre sagde det. Efter at have tænkt lidt over tingene, indså jeg, at jeg ikke havde et vidnesbyrd om ham. Jeg blev klar over, at for at få et vidnesbyrd om ham, måtte jeg kende og elske ham.

Pludselig rejste mængden sig. Der var nogen, som sagde, at præsident Hinckley var kommet. Men efter fem minutter indså vi, at han ikke var der, så vi satte os igen. Jeg sagde spøgefuldt, at det bare var en øvelse, så vi kunne rejse os flot og på samme tid, når han kom. Anden gang vi rejste os, var han stadig ikke kommet. Tredje gang var jeg noget skeptisk, men koret begyndte at synge »Hav tak for profeten du sendte«. Der var nogen, som vinkede, og andre klappede. Så så jeg ham; han gik lige forbi os. Vi satte os, da han gjorde tegn til, at vi skulle sætte os, og så begyndte mødet.

Den første taler talte om missioneringen i Filippinerne, og hvordan det var skredet frem i løbet af den korte tid, siden ældste Gordon B. Hinckley holdt sin første tale her i april 1961. På det tidspunkt havde ældste Hinckley sagt: »Det, som vi begynder på her, vil påvirke tusinder og atter tusinder af menneskers liv i denne ø-republik, og indflydelsen vil gå fra generation til generation til alles evige gavn« (de filippinske lokalsider, *Tambuli*, april 1991, s. 17). Han havde ret; der er nu flere end 350.000 medlemmer af Kirken i Filippinerne.

Præsident Hinckley rådede de unge til at være »ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende, dydige« og at gøre »godt mod alle« (13. Trosartikel). Han rådede alle studerende til at stræbe efter at opnå den bedst mulige uddannelse. Han rådede enlige medlemmer til at finde en værdig livsledsager og blive gift i templet for tid og al evighed. Han undskyldte, at han ikke var i stand til at kramme og hilse på alle 35.000 tilhørere. Men han sendte sine kærligste hilsner og sin særlige velsignelse til enhver af os. Han velsignede os, at vi ville vandre retskaffent for Herren.

Mens han talte, *følte* jeg hans kærlighed – personligt. I det øjeblik blev han virkelig for mig. *Han tilbyder folk sin oprigtige kærlighed*, tænkte jeg. Jeg kunne ikke lade være med at elske ham. Det var første gang, jeg havde sådan en oplevelse. Hans kærlighed fjernede meget af den tvivl, jeg havde haft. Endelig havde jeg modtaget et vidnesbyrd om, at han er Guds profet. Jeg havde ikke bare en viden om det, men et ægte vidnesbyrd!

Mødet afsluttedes med, at koret sang »Gud vær' med dig til vi ses igen« (*Salmer og sange*, nr. 92). Præsident Hinckley og hans følge gik ned gennem midtergangen og vinkede for sidste gang – til vi ses igen.

Tårerne fik frit løb, mens folk udtrykte deres kærlighed og taknemlighed for ham.

Jeg gik hjem og takkede min himmelske Fader for profeten. Jeg gik hjem med visheden om, at vor himmelske Fader har meget i vente til mig. Og fordi jeg havde lært Guds profet at kende, gik jeg hjem med en bedre forståelse af mig selv. □

FOTO VENLIGST UDLÅNT AF *CHURCH NEWS*

Ng Kat Hing: Pio

Bror Ng mindes stadig sine følelser, da han traf missionærerne første gang: »Jeg blev rørt. Jeg vidste, at jeg ville vide mere.«

ner i Hong Kong

Kellene Ricks Adams

»Bror Ng,« lød mandens stemme. Det at blive tiltalt som »bror« af en *gwailouh* (udlænding) fangede Ng Kat Hings opmærksomhed. En gruppe nydelige amerikanere i mørke jakkesæt var kommet ind i den møbelforretning, hvor han arbejdede, og deres usædvanlige fremtoning fascinerede den 25-årige Hong Kong-borger. Men det undrede ham meget at blive kaldt »bror«.

Da Ng Kat Hing spurgte dem ud om den titel, spurgte en af amerikanerne, som bar et navneskilt, der identificerede ham som præsident Heaton: »Tror du på, at der er en himmelsk Fader?«

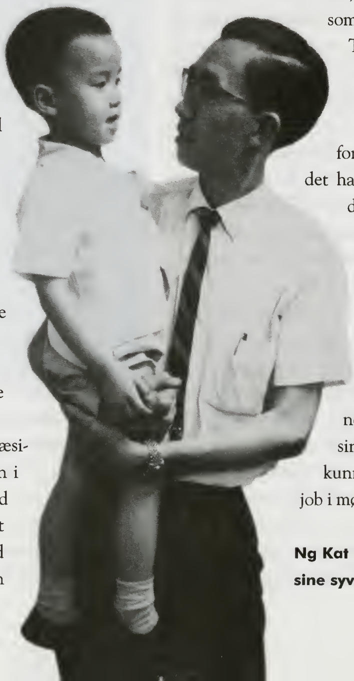
Da han nikkede, fortsatte manden: »Så er vi brødre, og det vil jeg kalde dig.«

43 år senere husker bror Ng stadig sin reaktion. »Jeg blev rørt, og i det øjeblik blev en lille del af det gengivne evangelium bekræftet for mig. Jeg spekulerede på det hele dagen og natten med. Fire dage senere, da manden kom tilbage for at bekræfte bestillingen af møblerne, vidste jeg, at jeg gerne ville vide mere.«

Skønt Grant Heaton, der var præsident for den nyligt oprettede Mission i Fjernøsten, blot ville have et godt råd om teak-møbler den dag i august 1955, så fandt han meget mere end det i Ng Kat Hing. Han fandt en sproglærer, en omvendt, en missionær, en kirkeleder og en sand pioner.

»Bror Ng og hans familie er ægte pionerer for Kirken i Hong Kong-området,« siger ældste Jacob de Jager, emeritus-medlem af De Halvfjerds, som, mens han var præsident for det asiatiske område, arbejdede nært sammen med bror Ng. Faktisk var det bror Ng, der lærte præsident de Jager kantonesisk. »Han har stor erfaring og visdom og har et naturligt tag på folk. Det så man især, da bror og søster Ng tjente som tempelmissionærer i templet i Taipei i Taiwan, hvor de var en stor hjælp for de kantonesisktalende medlemmer.«

Bror Ng har altid haft talent for at hjælpe andre. Faktisk var det hans villighed til at tjene andre, der førte ham i endnu tættere kontakt med missionærerne. Efter at præsident Heaton havde bestilt møbler til missionshjemmet, lovede bror Ng at hjælpe ham med at finde en, der kunne undervise missionærerne i kantonesisk. Han talte med flere af sine venner, men ingen af dem kunne hjælpe. Så han sagde sit job i møbelforretningen op og begyndte

Ng Kat Hing sammen med Alan, et af sine syv børn.

ILLUSTRERET AF WILSON ONG; FOTO VENLIGST UDLÅNT AF FAMILIEN NG

selv at undervise missionærerne. Bror Ng, der var både gift og familiefar, gik ned i løn med det nye job. Men han mener, at det var det hele værd.

»Jeg lærte sandheden at kende,« siger bror Ng ganske enkelt. »Det var da en god handel, ikke? Intet er jo vigtigere end det.«

Mændene skiftedes til at undervise og lære. Bror Ng præsenterede grundlæggende sproglektioner, og missionærerne underviste i evangeliet. Den gang modtog undersøgere i alt 18 lektioner, så bror Ng måtte gennem flere hold missionærer, inden han havde hørt alle lektionerne.

»Det tog sin tid,« erkender han, »men da jeg blev døbt, havde jeg fået svar på alle mine spørgsmål. Jeg havde en stærk grundvold og et stærkt vidnesbyrd.«

Bror Ng blev døbt den 31. maj 1956. Han var en af de første omvendte, da missioneringen blev genoptaget i Hong Kong efter Korea-krigen.

Men bror Ng's søgen efter sandheden var begyndt mange år tidligere. Hans bedstemor, der var buddhist, var begyndt at besøge kristne kirker kort før sin død, og bror Ng gik ofte med hende. »Jeg søgte efter en gud, der var anderledes end den, jeg havde hørt om, mens jeg voksede op,« mindes han. »Men præsterne ved disse møder var svære at komme i kontakt med, og de var mere optaget af at modtage kollekt end af at besvare mine spørgsmål.«

Bror Ng's spørgsmål forblev ubesvarede, indtil han traf missionærerne. »Fra begyndelsen havde jeg lært om vor himmelske Fader og hans søn Jesus Kristus. Missionærerne belærte mig om vores forhold til disse væsner. Og de talte hele tiden om, at vi var Guds børn,« mindes han.

Evangeliet forandrede bror Ng's liv. »Min kone siger, at jeg forandrede mig fuldstændig, efter at jeg blev medlem af Kirken,« siger han leende. »Jeg var ikke opfarende mere. Min økonomi blev bedre, fordi jeg betalte tiende. Jeg bekymrede mig ikke om mad og husly, fordi jeg holdt budene. Jeg fik et lykkeligt liv.«

Efter at have set den forandring, som evangeliet havde bragt i sin mands liv, begyndte søster Ng Pang Lai Har også at undersøge evangeliet. Missionærerne besøgte dem ofte i deres hjem, hvor de underviste hendes mand i en af lektionerne for nye medlemmer og bagefter hende i en af de 18 missionærlektioner.

Ti måneder efter sin mands dåb blev søster Ng døbt. Bror Ng nød det privilegium at døbe deres syv børn, efterhånden som de fyldte otte år.

Bror Ng's familie betyder meget for ham. Hans mørke øjne stråler, når han taler om glæden ved at være ægtemand, far og bedstefar. Højdepunkterne i bror Ng's liv omfatter alle hans syv børns tempelvielser og beseglingen af alle børnene til sig selv og sin hustru.

»Vi blev ikke beseglet til alle vores børn på én gang,« forklarer han. »Rejsen til templet, enten i Tokyo eller i USA, var meget dyr.« Efter at have sparet op i årevis blev bror og søster Ng beseglet til hinanden i templet i Provo i 1974. Efterfølgende besøg i templet har styrket parrets hengivenhed og iver for tempeltjenesten. Fra 1986 til 1987 tjente de som missionærer i templet i Taipei på Taiwan.

Højdepunktet i deres tempeltjeneste har været deres seneste kaldelse som præsidentpar for templet i Hong Kong, som blev indviet i maj 1996.

»Min hustru og jeg blev henrykte, da vi hørte bekendtgørelsen om templet. Vi planlagde at blive tempeltjenere og måske komme her tre-fire gange om ugen,« siger præsident Ng. »Nu er vi her meget mere end det!«

»Til at begynde med var jeg skræmt over kaldelsen og samtidig meget ydmyg. Jeg følte mig uværdig. Men efter

Bror og søster Ng, der blev døbt for mere end 40 år siden, tjener nu som præsidentpar for templet i Hong Kong.

at have bedt fik jeg tillid til, at Herren ville give os den åndelige styrke og vejledning, som vi havde brug for i kaldelsen. Vi er dybt taknemlige for denne mulighed.«

Præsident Ng's tjeneste i Kirken begyndte faktisk før hans dåb. Udover at undervise missionærerne, hjalp han med at oversætte Kirkens materialer, og han tjente som assistent i grenens søndagsskolepræsidentskab, da han blev døbt. Efter sin dåb har han flere gange tjent som grenspræsident, distriktspræsident, stavspræsident, stavspatriark, rådgiver til missionspræsidenten og som regionalrepræsentant.

Bror Ng har beriget hver kaldelse med sit sprudlende vid og sin varme omsorg. Den enkelte har betydning for denne leder, som håber at se Kirken vokse i Hong Kong.

»Der er så meget pres og stress i tilværelsen,« bemærker præsident Ng. Bekymringer for fremtiden kombineret med den materialisme, som ofte findes i en økonomi i udvikling, er udfordringer, som medlemmerne må kæmpe med hver dag. »Alle arbejder så hårdt for pengene. Vi bruger ofte så meget tid på at bekymre os om verdslige ting. Evangeliet bringer balance i tingene,« forklarer præsident Ng.

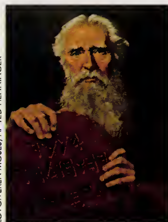
Præsident og søster Ng samarbejdede om at skabe balance i deres hjem. De udarbejdede en plan, som de nøje fulgte. De lagde vægt på en fornuftig anvendelse af familiens midler, på enighed i familien og på aktivitet i Kirken. »Vi tog os tid til vores børn, til hinanden og til vores kaldelser i Kirken,« fortsætter han. »Folk siger, at de ikke har tid, men det er bare en undskyldning. De har tid nok til det, der betyder noget for dem.«

Noget andet, som præsident Ng altid har taget tid til, er missionering og at se evangeliet påvirke andres tilværelse, ligesom det påvirkede hans egen. Han kender betydningen af at vide, at vi har en kærlig himmelsk Fader, og at vi tilhører en verdensomspændende familie.

»Vi er alle brødre og søstre,« bevidner præsident Ng. »Vi må dele den viden med andre, så de kan slutte sig til familien, og vi kan byde dem velkommen hjem.« □

VI TILBEDER IKKE VOR TIDS AFGUDER

LOVGIVEREN MOSES, AF TED HENNINGER

Afgudernes udseende har nok ændret sig siden Moses' tid, men det grundlæggende princip – trofasthed mod Gud fremfor alt andet – er stadig en befaling.

Dennis Largey

Som ny missionær boede jeg i Missionshjemmet i Salt Lake City, inden jeg rejste til Irland. En aften talte ældsterne på mit værelse om årsagerne til, at de var taget på mission. En ældste sagde, at han næsten ikke var taget på mission, fordi han ikke kunne holde ud at skulle forlade sin bil – det var det vigtigste i hans liv. Så en dag kunne han lugte røg, og han styrtede ud i garagen og så, at der var gået ild i bilens motor. Tabet fik ham til at se nærmere på sin prioritering.

Det andet af det ti bud, som Herren gav Moses lyder: »Du må ikke lave dig noget gudebillede« (2 Mos 20:4).

Når vi lægger vores hånd på evangeliets plov, ser vi os ikke tilbage for at tilbede verdslige ting.

ILLUSTRERET AF CARY HENRIE

Skønt denne befaling oprindelig blev givet for at værne Israel mod den afgudsdyrkelse, som trivedes i Kana'ans land, så har den også betydning for os i dag. Vi må se på vores liv og finde ud af, om vi laver og tilbeder gudebilleder. Der er »guldkalve« overalt omkring os i dag – håndgribelige ting som biler, og andre, der ikke er så håndgribelige (se 2 Mos 32). Når noget betydningsløst dominerer vores tid, bringer vores troskab i fare eller bringer forvirring i vores prioriteter, så Gud og hans værk kommer på en andenplads, tilbeder vi afguder.

»Vendingen ›end mig‹ i den kendte oversættelse ›Du må ikke have andre guder *end mig*‹ (2 Mos 20:3) er taget fra det hebraiske ord *›al-panai‹*, som betyder ›foran‹ – enten på bekostning af noget andet eller ›fremfor‹ eller ›udover‹. Meningen er klar – de, der tilbeder Herren, bør ikke lave eller vælge nogen anden genstand at tilbede.«[1]

I både det første og andet bud får vi befaling om ikke at sætte noget andet over Gud. Vi forstår selvfølgelig, at Herren har behag i at velsigne os med materielle nødvendigheder og goder. Problemet opstår, når vi tilbeder det skabte fremfor Skaberen. Hvad er da følgen af vor tids afgudsdyrkelse, og hvordan kan vi undgå at overtræde dette bud?

VOR TIDS GULDKALVE

Præsident Spencer W. Kimball skrev: »Der er ulykkeligvis millioner af mennesker i dag, som kaster sig i støvet for afbildninger af guld og sølv og træ og sten og ler. Men den afgudsdyrkelse, vi beskæftiger os med her, er den bevidste tilbedelse af nogle helt andre guder. Nogle er af metal og plys og krom, af træ og sten og stoffer. De ligner ikke Gud eller mennesker, men de er fremstillet for at give mennesket trøst og glæde, for at tilfredsstille dets ønsker, ambitioner, begær og appetit. Nogle har overhovedet ingen fysisk form, men er uhåndgribelige.«[2]

Jeg har spurgt nogle sidste dages hellige: »Hvad betyder det andet bud i dag?« De følgende svar er blot nogle af dem, jeg modtog:

■ »Skriften siger, at vi altid skal have Gud i hjertet. Mange mennesker i dag fylder deres hjerte med tanker om rigdomme, magt og berømmelse. De tilbeder deres ejendele og elsker livløse ting.«

■ »Vi tjener alt for ofte os selv, når vi egentlig burde tjene Herren. Vi må ikke tilbede vores tid – et gudebillede, der ofte sættes højere end Gud. Gud beder os om at ofre vores tid og sikre os, at det er ham og ikke vores selviske interesser, der har førsteprioritet i vores liv.«

■ »De gudebilleder, som jeg ser folk tilbede, er tøj, biler, hjem, hobbyer og afslapning. Den kendsgerning, at jeg hver morgen bruger mere tid på at beslutte, hvad jeg skal tage på, end jeg bruger på mine bønner, er meget sigende.«

■ »I Alma 1:32 står der: ›Thi de, der ikke hørte til deres kirke, hengav sig til trolddom, afguderi og lediggang.‹ Det havde jeg aldrig før tænkt over: At dovenskab er en form for afgudsdyrkelse.«

■ »Penge er et af de mest almindelige gudebilleder, som folk bøjer sig for i dag. De bøjer sig for det ved at give afkald på deres hæderlighed og ærlighed i omgangen med andre bare for at tjene penge. De afviger fra deres principper, når de bøjer sig for det.«

■ »Alt for ofte gør folk *mennesket* til deres gudebillede. Fordi vi frygter andres mening, tjener vi ikke andre eller viser venlighed mod dem, som samfundet ser ned på. Vi tilbeder andres ros og hæder. Mere end noget andet ønsker vi den prestige, som andre kan give os. Vi stræber efter de rigtige titler og belønninger. Vi vil gå i det rigtige tøj. Vi vil være populære.«

Adskillige mente, at den vægt samfundet lægger på udseendet kunne føre til en form for afgudsdyrkelse. Skønt en ren og sund krop er vigtig, er der mange, som vil gå langt for at ligne de mænd og kvinder, der smiler til os fra reklamerne i blade, aviser og tv. Vort samfund har det med at ligestille personlig lykke med dets skønhedsideal. Mange mennesker er konstant utilfredse, fordi de forgæves forsøger at ligne disse urealistiske billeder. En af mine elever fortalte mig følgende historie:

Når en timelig genstand eller aktivitet optager så meget af vores tid, at vi konstant søger verdslig tilfredsstillelse, er det på tide at spørge os selv, om vi er henfaldet til afgudsdyrkelse.

»Jeg var lige flyttet fra mit gymnasium, hvor jeg havde været engageret i stort set alt. På den nye skole følte jeg mig som et nul. Jeg kendte ikke nogen, og ingen kendte mig. Jeg ville så gerne være med i det hele.

Da jeg betragtede den populære klike, lagde jeg mærke til, at de piger, som fik mest opmærksomhed var slanke og smukke. Desuden prydede slanke piger jo bladenes forsider, reklameplakater og tv-serier. Jeg så på min egen krop og blev klar over, at den ikke så ud som deres. Jeg besluttede, at den eneste måde, hvorpå jeg kunne vinde den popularitet tilbage, jeg havde mistet ved skoleskiftet, var ved at blive slank. Så jeg gik på kur.

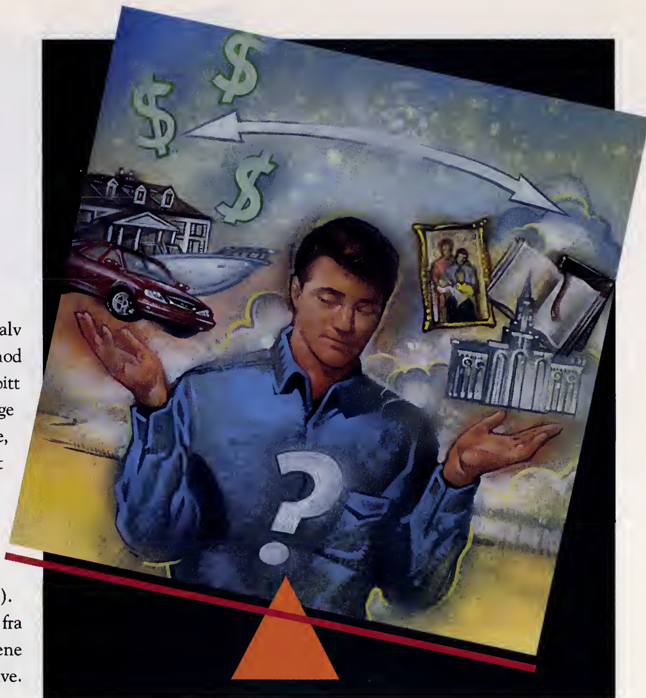
Jeg ville bare tabe et par kilo, men så læste jeg en ugebladsartikel, som omhandlede de kvaliteter, som mænd så efter hos en kvinde. Den flotteste af fyrene sagde: ›En pige kan *aldrig* blive for tynd.‹ Jeg mente, at hvis den fyr, jeg var interesseret i, skulle fatte interesse for mig, så måtte jeg blive tyndere. Jeg var stadig ikke blevet optaget i den populære klike, og jeg kendte ikke ret mange. Jeg var helt klart ikke tynd nok.

Jeg fortsatte min kur og motionerede, men jeg fik stadig ikke den anerkendelse, jeg håbede på. Endelig efter fem måneders sultekur og depression, blev jeg indlagt med en vægt på kun 40 kg.

Jeg var blevet bedraget. Det gør ikke en lykkeligere at være tynd. Nu har jeg indset, at lykke følger åndelig vækst og kommer indefra. Når man kun fokuserer på verdslig popularitet, er det svært at udvikle sig åndeligt. Jeg har erfaret, at sand lykke kun opnås ved at stræbe efter at behage Herren.«

En anden moderne guldkalv skabes, når medlemmerne går imod Kirkens ledere. Om Almon Babbitt sagde Herren: »Der (er) mange ting, som jeg ikke har behag i. Se, han stræber efter at oprette sit eget råd i stedet for det råd, som jeg har beskikket, nemlig min kirkes præsidentskab, og han opstiller en guldkalv, som tilbedes af mit folk« (L&P 124:84).

Ved at følge råd, som afviger fra de råd profeterne og apostlene kommer med, tilbeder vi guldkalve. Ligesom der ikke er liv i udskårne billeder, er der ingen frelsende kraft uden for de sandheder, som Gud giver os gennem sine profeter. Apostlen Johannes gav os en måde at skelne sådanne afguder på: »Vi (apostlene) er af Gud; og den, der kender Gud, lytter til os, men den, der ikke er af Gud, lytter ikke til os. Derpå kender vi sandhedens ånd og vildfarelsens ånd« (1 Joh 4:6).

Vi må også undgå fristelsen til at fokusere vores tilværelse på både Gud og verdslige afguder. Det er umuligt at tjene både »Gud og mammon«.

FØLGERNE AF AT TILBEDE GUDEBILLEDER

I oldtiden var følgerne af at tilbede afguder alvorlige. Afgudsdyrkernes byer blev lagt i ruiner, deres lande blev lagt øde, og folkene blev spredt (se 3 Mos 26:30-33). Israelitterne blev advaret om, at gudebilleder var »tomt blændværk« og at der ikke var »ånd i dem« (Jer 10:14-15). Afgudsdyrkelse gør hjertet glat (se Hosea 10:2) og ødelægger afgudsdyrkeren (se 5 Mos 4:16). Esajas kaldte gudebilleder for »vind og tomhed« (Es 41:29).

Tilbedelse af afguder medfører stadig forvirring, fordærv og glatte hjerter. Eftersom materielle ting ikke kan frelse os, vil vi lade os føre bort fra Gud og hans rige, hvis vi sætter vores lid til dem. Følgende sandfærdige beretninger illustrerer følgerne af at sætte verdslige ting højere end Gud:

■ »Min ven, som er en dygtig sælger, begyndte at arbejde om søndagen. Efterhånden som han fik mere og mere fremgang, mistede han sit vidnesbyrd. Nu håner han ›fjollede‹ religiøse traditioner. Det har påvirket hele hans familie. De er ikke en lykkelig familie, men de har mange penge. Han tilbad penge, og nu er han forbandet med dem.«

■ »En ung mand, som jeg kender, brugte al sin tid på bodybuilding, og nu har han enorme muskler. Han tog ikke på mission, fordi han var bange for at komme ud af form.«

■ »En kvinde satte som teenager spiritus og stoffer højere end Herren. Hendes misbrug kostede hende ægteskabet, og det gik videre til hendes børn. Med tiden indså hun, at hun måtte rette op på sit liv. Hun vendte tilbage til Kirken og kom til sidst i templet. Men skaden var allerede sket. Hendes tilbedelse af afguder ses i det liv, som hendes børn fører.«

PÅ VAGT OVER FOR AFGUDSDYRKELSE

Den vigtigste nøgle til at undgå afgudernes indflydelse er at fokusere på Gud. Hvis vi gør det, vil vi leve i harmoni med livets egentlige formål.

Da jeg var dreng, surfede jeg ikke, men jeg drømte om det. Mange år senere, efter at jeg var blevet medlem af Kirken, havde været på mission, var blevet viet i templet og havde fået tre børn, tog jeg imod en stilling ved Brigham Young Universitys afdeling på Hawaii. Havets fristelser vendte tilbage, og det blev en udfordring at styre den tid, som jeg tilbragte på stranden. Det faldt mig let at tilbede havet, bølgerne og den frihed, som jeg oplevede, når jeg surfede. Men jeg blev snart klar over, at jeg måtte ændre på min prioritering. Jeg foretog de nødvendige justeringer, så surfing fik sin rette plads i mit liv, som en sjov hobby og en dejlig form for motion.

I sådanne tilfælde er det ikke nødvendigvis aktiviteten, som er skadelig, der skal bare være balance i tingene. Det er velsignelser, vi kan nyde, men når vi går over gevind, glider vi ud i synd. Hvis vi ved at *dyrke* en bestemt aktivitet, bliver mindre »tapre i Jesu vidnesbyrd« (L&P 76:79), har vi overtrådt det andet bud.

Vi må også undgå fristelsen til at fokusere vores tilværelse på både Gud og verdslige afguder. Det er umuligt at tjene både »Gud og mammon« (Matt 6:24). Abraham er et fremragende eksempel på en person, der skønt velsignet med rigdom formåede at holde disse besiddelser i deres rette perspektiv. Det var han i stand til, fordi han gav *hele* sit hjerte til Jehova.

Abrahams far, Tara, var afgudsdyrker. Trods sin baggrund søgte Abraham efter »større lykke, fred og hvile (og) søgte ... efter fædrenes velsignelser« (Abraham 1:2). Abrahams retfærdige ønsker gjorde ham i stand til at vende ryggen til afgudsdyrkelsen. Fordi han aktivt havde taget imod evangeliet, var han i stand til at opnå præstedømmets større velsignelser.

Beretningen om Lots hustru står i skærende kontrast hertil. Mens hendes fødder vandrede bort fra Sodoma og Gomorra, hang hendes hjerte ved de afguder, som hun efterlod der. Ved at se sig tilbage mistede hun alt (se 1 Mos 19:1-26). Ved en bestemt lejlighed sagde Jesus til sine disciple: »Ingen, der lægger sin hånd på ploven og *ser sig tilbage*, er egnet for Guds rige« (Luk 9:62; fremhævelse tilføjet).

Vi kan ikke tjene Gud og gudebilleder på samme tid. Jakob beskrev det menneske, der prøver på det: »Tvesindet som det er og ustadigt i al sin færd« (Jak 1:8). Når vi tager imod evangeliet, må vi gøre det med hjertets enfoldighed. Det vil sige, at vi rækker ud efter frugten fra livets træ uden i al hemmelighed at reservere plads i den store og rummelige bygning på den anden side af vejen (se 1 Nephi 8, 11).

Satan vil have os til at tro, at personlig fremgang består i at have mange materielle goder. Han hævder, at vores liv måles efter antallet af gudebilleder, som vi tilegner os. Han er også ophav til Nehors tro, at »alle mennesker ville blive frelst på den yderste dag« (Alma 1:4), og den lære, at vi bør æde, drikke og være lystige, thi i morgen skal vi dø, og det skal gå os godt (se 2 Nephi 28:7). Disse trosætninger er blot

afgudsdyrkelse i forklædning. Det har altid sine følger – alvorlige følger. Afgudsdyrkelse tilfredsstiller vores øjeblikkelige ønsker og afholder folk fra at søge evighedens rigdomme. Afgudsdyrkelse får os til at glemme Gud.

For at bekæmpe afgudsdyrkelsen må vi derfor fokusere på det, der vil hjælpe os til at huske på Herren. Brigham Young foreslog et middel:

»Det er nødvendigt for os at samles her hver sabbat og til wardsmøder ... for at belære, tale, bede, synge og formane. Hvorfor? For at få os til at ihukomme Gud og vores hellige religion. Er denne skik nødvendig? Ja, fordi vi har tendens til at glemme, til at komme på afveje, så vi må have evangeliet prædiket for os en, to eller tre gange om ugen, for ellers vil vi vende tilbage til vore afguder.«[3]

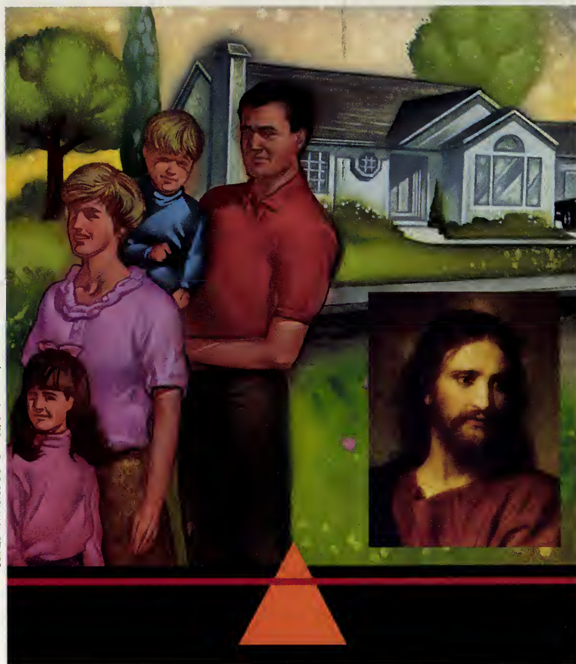
Når vi »mødes ofte,« fokuserer vi på positive ting, der belærer og gør os opmærksom på de vigtige aspekter i Kristi mission (L&P 20:75). Ved for eksempel at erindre, at Jesus er vores »frelses klippe,« den »sande hyrde,« »Forløseren,« »en kilde med levende vand« og »Kongernes Konge,« vækkes stærke billeder af vores forhold til Kristus (2 Nephi 9:45; Helaman 15:13; L&P 18:11; Jer 2:13; 1 Tim 6:14-15). En *frelser* er en, der frelser; en *klippe* er urokkelig; en *hyrde* er en, der plejer sin hjord. Ved at mætte os med den slags billeder, værner vi vores sind mod de billeder, som Satan vil have os til at tilbede og efterligne.

Sand tilbedelse opmuntrer Guds børn til at efterligne ham. Alma spurgte Kirkens medlemmer i Zarahemla: »Er hans billede prentet i jeres bevidsthed?« (Alma 5:14). En forfatter bemærker, at »et ›gudebillede‹ ikke bare er en ydre, synlig efterligning, men også en levende fremstilling, en malende beskrivelse eller en efterligning af noget. Det er et menneske eller en genstand, der meget ligner en anden, en kopi eller et sidestykke. På samme måde betyder *bevidsthed* ikke bare det vågne sind. Ordet bruges som en beskrivelse af hele vores adfærd eller opførsel. Så at have Kristi billede prentet i vores bevidsthed vil sige at tilegne os Kristi adfærd, at afspejle Mesterens liv.«[4] Uden således at have Kristi billede prentet i os, vil vi ikke være blandt dem, der, når han kommer, bliver »ligesom han« er og bliver modtaget som hans børn (se 1 Joh 3:2).

Det generede Moses, at Satan tiltalte ham som »menneskesøn«. Han svarede: »Jeg er en Guds søn i hans Enbårnes lignelse« (Moses 1:12-13). Visheden om, at han var skabt i Guds billede, styrkede Moses til at overvinde Lucifers fristelser. Menneskesønner er optaget af verdslige ting. De erkender ikke deres guddommelige oprindelse, og derfor sælger de deres arveret for at tilbede verdens afguder. Guds børn derimod ved, at de er arvinger til en celestial fremtid og kan derfor forestille sig de himmelske rigdomme. Dette perspektiv hjælper dem til udelukkende at tilbede Gud og følge hans vej.

Herren erklærede, at han er »en lidenskabelig Gud« (2 Mos 20:5). Lidenskabelig »betyder, at Herren er ivrig efter at frelse mennesket fra synd. Den eneste, der har magt til det, er Gud, og derfor er han ivrig efter at frelse mennesket fra enhver vildfarelse.«[5] Af den årsag søgte Herren at rette op på både israelitternes *holdninger* og *handlinger*.

Det Gamle Testamentes politik med ikke at tolerere afgudsdyrkelse burde være et mønster for os i dag. Israelitterne fik befaling om at knuse afguderne, brænde dem, afsky dem og holde sig fra dem (se 2 Mos 34:13; 5 Mos 7:25-26). Hvis vi engang i fremtiden ser tilbage på vores liv og opdager, at det, vi har tilbedt, fik os til at miste ophøjelsens velsignelser, vil vi bestemt »afsky« og »foragte« det, som vi satte så højt i det jordiske liv. Når vi

DETALJE FRA *KRISTUS OG DEN RIGE, UNGE MAND*, AF HEINRICH HOFMANN

Afgudsdyrkelse bliver ikke et problem for os, hvis vi skaber balance i vores liv ved at rette vores hjerte og sind mod Frelseren og tjener ham.

tilbeder verdslige ting, berøver vi Gud vores tilbagevenden til hans nærhed. Vi er Guds dyrt købte ejendom gennem hans Enbårne Søns offer (se Ef 1:14; 1 Kor 6:19-20; 1 Pet 1:18-19). Moses erklærede, at »Gud har valgt (Israel) som sit *ejendomsfolk«* (5 Mos 7:6; fremhævelse tilføjet). Herren vil ikke skænke ophøjelse til dem, der har fulgt guder, som ikke kan frelse.

Alt kan blive en »guldkalv«. Når aktiviteter eller materielle velsignelser får så stor betydning, at vi vender os fra Gud, når vi søger dem, så har vi overtrådt det andet bud. Vi vandrer på (vor) egen vej og *»efter (vor) egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen*, som bliver gammelt og skal forgå« (L&P 1:16; fremhævelse tilføjet). Løsningen er at atter vende vores hengivenhed mod Gud.

En elev skrev:

»Fra min egen familie husker jeg, at der var tidspunkter, hvor min far tilbragte mange timer på kontoret og hjalp meget lidt til med børnene derhjemme. Han var meget stresset, og jeg tror ikke, at han gik til Herren med sine problemer, sådan som han burde. Han brugte bare mere og mere tid på at tjene penge. Det var, som om han tilbad penge og brugte al sin tid og ressourcer på at tjene flere.

Jeg ved ikke præcis, hvornår det ændrede sig. Men pludselig begyndte vi at være mere sammen som familie. Vi bad mere som familie, og vi var i det hele taget lykkeligere. Det tog ikke lang tid at indse, at far havde vendt sig til Herren, og vores familie har været velsignet lige siden.«

I svaret til den lovkyndiges spørgsmål: »Mester, hvad er det største bud i loven?« gav Jesus os nøglen til at holde det andet af de ti bud: »Du skal elske Herren din Gud af *hele* dit hjerte og af *hele* din sjæl og af *hele* dit sind. Det er det største og det første bud« (Matt 22:36-38; fremhævelse tilføjet). □

NOTER

1. D. Kelly Ogden, *The Old Testament, Religion 301,* (elevhæfte selvstudium, 1992), s. 149.

2. *Tilgivelsens Mirakel* (1969), s. 46.

3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young* (1997), s. 146-147.

4. Andrew C. Skinner, *Studies in Scripture, Volume Seven, 1 Nephi to Alma 29*, red. Kent P. Jackson (1987), s. 301.

5. *Det Gamle Testamente: 1 Mosebog – 2 Samuel, Religion 301*, 1981, s. 122.

ILLUSTRERET AF SCOTT GREER

Seks gode råd til undervisere

Kary Jane Hutto

Jeg har det vidunderlige privilegium at undervise unge i evangeliet. Hver søndag søger jeg på en opløftende og inspirerende måde at formidle det, som Herren ønsker, at jeg skal undervise i. Jeg har gjort den erfaring, at disse seks gode råd hjælper mig i min forberedelse og undervisning:

■ **Vis begejstring.** Hvis jeg ikke er begejstret for et bestemt emne, vil min undervisning savne personlig overbevisning. Så jeg forbereder mig godt ved at forny min egen overbevisning og gøre hver lektion spændende.

■ **Opbyg et personligt vidnesbyrd.** I løbet af ugen studerer jeg evangeliet og stræber efter at efterleve dets principper. De erfaringer, jeg får i denne proces, styrker mit vidnesbyrd og kan bruges som eksempler i min undervisning. Når jeg fortæller om personlige erfaringer, kan eleverne se betydningen af selv at efterleve evangeliet.

■ **Søg Herrens vejledning.** Når jeg har undervist om søndagen, læser og overvejer jeg næste uges lektion. I løbet af ugen beder jeg om inspiration og vejledning til at undervise i lektionens principper. Ved bønsomt at inddrage Herren i min undervisning opnår jeg hele tiden bedre resultater, end hvis jeg bare stoler på min egen viden og mine egne evner.

■ **Præsentér spændende lektioner.** For at holde elevernes interesse fanget benytter jeg historier fra Kirkens tidsskrifter til at illustrere lektionens emner. Jeg beder forskellige elever om at læse eller komme med skriftsteder, historier og tanker, der kan skabe en drøftelse af emnet. Det er vigtigt at tilpasse hver lektion efter elevernes behov og lade dem komme med deres egne historier eller eksempler, som illustrerer det emne, der drøftes.

■ **Lær eleverne at kende.** Ved at give mig tid til at lære dem bedre at kende kan jeg se, hvordan jeg skal »skræddersy« lektionerne, så de hjælper den enkelte elev.

■ **Bær vidnesbyrd.** Ånden vidner om sandheden, og når vi bærer vidnesbyrd, indbyder vi Ånden til at røre dem, vi underviser. Jeg minder altid mig selv om, at det er passende at bære vidnesbyrd i løbet af lektionen og ikke kun i slutningen. □

BØRNESTJERNEN

147. ÅRGANG • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 1998

HISTORIER FRA MORMONS BOG

Moroni og hans lærdomme

Efter at Mormon døde, var Moroni alene. Han gjorde de optegnelser færdige, som hans far, Mormon, havde givet ham.
Mormon 8:1, 5

Moroni vidste, at guldpladerne ville blive taget op af jorden en dag.
Mormon 8:16, 32, 34-35

Ordene på guldpladerne fortæller os om Jesus Kristus. De er et vidnesbyrd og fortæller os, hvordan vi skal leve retfærdigt.
Mormon 9:8, 11-12, 27

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

De onde lamaniter slog alle de nephiter ihjel, som ikke ville benægte Jesus Kristus.
Moroni 1:1-2

Moroni ville ikke benægte Jesus Kristus. Han vandrede omkring i landet og gemte sig for lamaniterne.
Moroni 1:3

Moroni skrev mere på guldpladerne, især til lamaniterne nu i de sidste dage.
Moroni 1:4

Han skrev mange vigtige ting. Han fortalte, hvordan nadveren skal velsignes. Han skrev ordene til nadverbønnerne.
Moroni 4, 5

Han skrev, at hvis vi virkelig ønsker at blive døbt, vil vi omvende os fra vores synder og tjene Jesus Kristus.
Moroni 6:1-3

Moroni ønskede, at vi skal tro på Jesus Kristus. Han sagde, at alt godt kommer gennem Kristus.
Moroni 10:18, 30

Moroni skrev, at hvis vi elsker vor himmelske Fader og følger Frelseren, kan vi blive fuldkomne.
Moroni 10:32

Moroni vidste, at han ville opstå, efter han var død, og ville leve hos vor himmelske Fader og Jesus Kristus.
Moroni 10:34

Bedstefars bøn

Eileen Murphy Allred

(Dette er en sand historie, som min bedstefar fortalte mig. Ved at fortælle mig den lærte han mig at bede.)

Da jeg som dreng boede i Mexico, fik jeg opgaven med at se efter vores kvæg på marken, mens det græssede. En dag begyndte denne opgave at kede mig, og jeg gik afsted for at lege og lod kvæget være uden opsyn. Jeg legede hele dagen og gik først tilbage til mit arbejde, da det begyndte at blive mørkt.

Da jeg nærmede mig marken, så jeg, at kvæget var væk! Jeg kunne lige forestille mig min fars ansigt – hvor skuffet og vred han ville være! Jeg var hans ældste søn. Han havde lært mig at være ansvarsfuld, og han var stolt af mig. Hvad ville han føle for mig nu? Jeg ledte hurtigt efter kvæget fra den ene ende af marken til den anden. Jeg kunne ikke finde dem nogen steder!

Mens jeg spekulerede over, hvad jeg skulle gøre, kom jeg i tanke om noget, som min far havde lært mig – at hvis jeg nogensinde havde brug for hjælp, kunne jeg

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

bede til min himmelske Fader, og han ville hjælpe mig. Jeg havde brug for hjælp på dette tidspunkt! Jeg knælede og bad min himmelske Fader om at hjælpe mig med at finde kvæget. Derefter ledte jeg efter dem igen, sikker på at jeg ville finde dem.

Men kvæget var ikke til at se nogen steder! Jeg blev vred. Jeg havde bedt, som min far havde lært mig. Hvorfor havde min himmelske Fader ikke besvaret min bøn?

Jeg susede hjem. Jeg havde næste glemt kvæget, og hvor vred min far ville blive. Jeg ville vide, hvorfor min bøn ikke var blevet besvaret. Min far lyttede tålmodigt, mens jeg forklarede, hvad der var sket. På sin egen kloge måde spurgte han mig, hvad jeg ville have gjort næste dag, hvis vor himmelske Fader havde hjulpet mig med at finde kvæget. »Ville du gå fra køerne igen og tro, at vor himmelske Fader ville finde dem for dig?«

Da jeg havde tænkt lidt, svarede jeg: »Ja, det er nok, hvad jeg ville gøre.«

Min far bad mig om at knæle igen – denne gang for at bede om tilgivelse og love, at jeg aldrig mere ville forlade kvæget for at gå ud at lege. Jeg gjorde, som han sagde. Da bad jeg igen, ydmygt, min himmelske Fader om at hjælpe mig med at finde køerne. Med min far ved min side gik jeg tilbage ud på marken og fandt kvæget der.

Den dag lærte jeg noget vigtigt. Vor himmelske Fader giver os ikke det, som vi vil have, bare fordi vi vil have det. Han besvarer vores bønner, når vi har gjort, hvad vi kan. Og han besvarer dem på en måde, som vil hjælpe os med at blive bedre mennesker. □

FØLG PROFETEN

Pat Kelsey Graham
ILLUSTRERET AF DICK BROWN

At følge profeterne hjælper os med at være lykkelige. At lære om profeterne hjælper os med at følge dem.

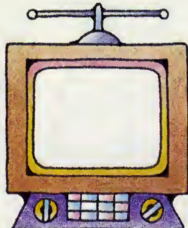
Brug vejledningen herunder til at lave omridset af et ansigt, som vil hjælpe dig med at lære om – og huske at følge – profeterne.

Vejledning

1. Sæt side 6-7 på et stykke kraftigt karton. Klip omridset af ansigtet ud og alle navnemærkerne. Klip også langs den stiplede linie på hver side af navneskiltet, som allerede sidder på omridset af ansigtet.

2. Fold fanerne på hvert navneskilt. (Fanerne går ind i åbningerne på omridset af ansigtet, så du kan udskifte navneskiltene). Tag papirsansigtet på, mens du fortæller hver profets historie, som findes i skrifterne. Eller syng »Følg Guds profeter« (*Børnenes sangbog*, s. 58-59), hvis I har den, når du bliver de forskellige profeter. Husk at skifte navneskiltet på ansigtet, så det passer til hver historie eller hvert vers i sangen!

Adam – Se Moses 5:4-12, 58-59.
Enok – Se Moses 6:26-28, 7:13-21.
Noah – Se 1 Mos 6-8.
Abraham – Se Abraham 1:1-20, 29-31.
Moses – Se 2 Mos 3; 4 Mos 14.
Samuel – Se 1 Sam 1; 3:1-10.
Jonas – Se Jon 1-3.
Daniel – Se Daniel 6.

Bemærk: Hvis du ønsker at »være« præsident Gordon B. Hinckley på fjernsyn, kan du lave en fjernsynsramme. Klip midten ud af et stort stykke papir eller karton, tegn knapper langs nederste kant, og farvelæg fjernsynsrammen (se tegningen til venstre). □

ENOK

NOA

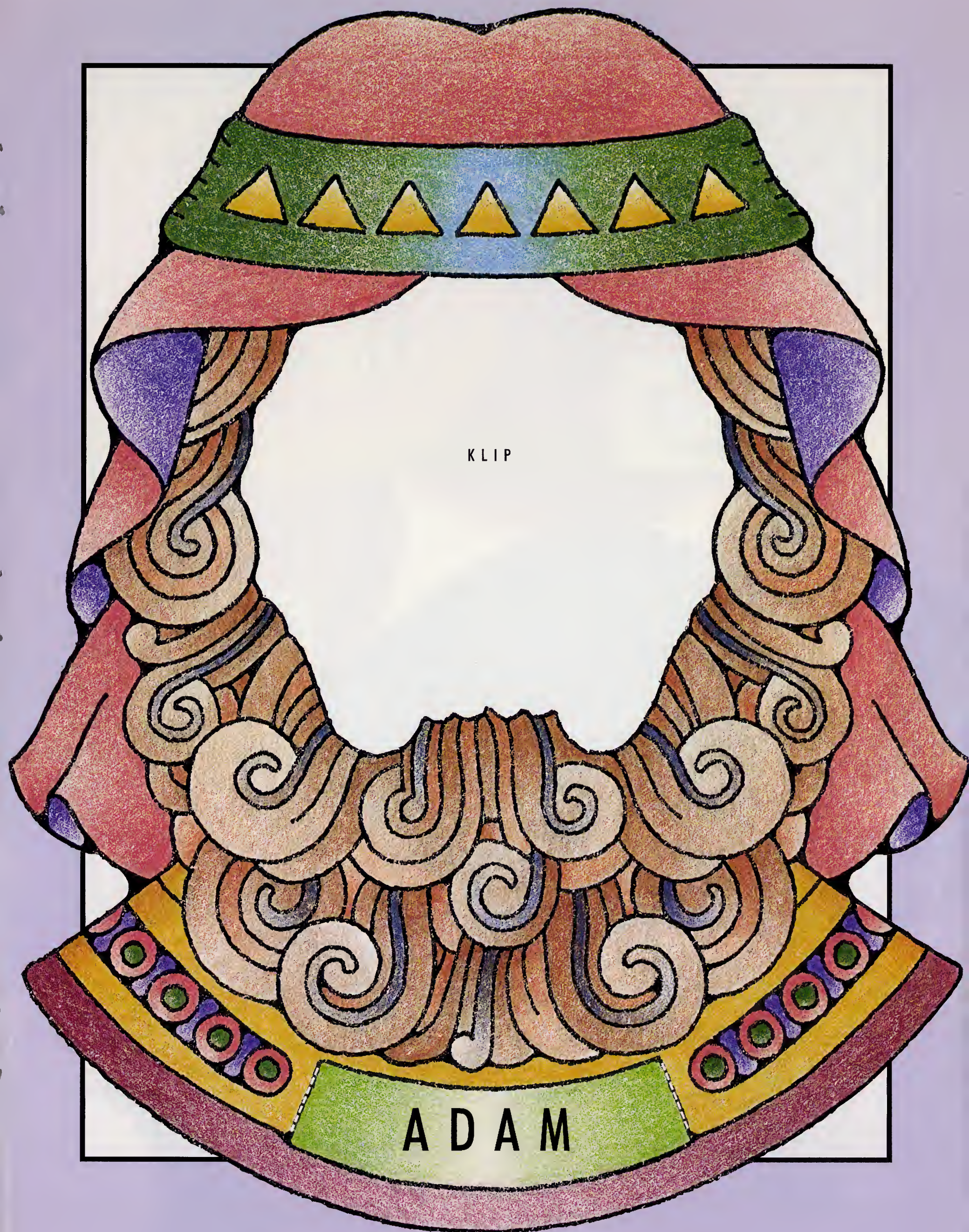
ABRAHAM

MOSES

SAMUEL

JONAS

DANIEL

KLIP
ADAM

NYE VENNER

Ruta Lehte T. Mamea, 8, **Mapusaga, Amerikansk Samoa, kan lide at gå i skole, synge og spille klaver. Hun elsker at bede og lede familieaftenen.**

Seishi Yamagata, 9, **Tokyo, Japan, elsker at læse om nye venner. Han er født i Tokyo, men han lærte at tale engelsk, da han boede i USA i fire år.**

Josephine Chiu, 7, **Bedok, Singapore, kan lide at fodre æslerne i zoologisk have. Hun kan også lide at svømme, danse og spille badminton.**

Jace VanLeer, 7, **Voorschote, Holland, kan lide at spille spil sammen med familien til familiehjemmeaften og at lytte til Primarysange, når han er gået i seng.**

Nicolas Martins Alves Pereira, 4, **Tubarão, Santa Catarina, Brasilien, kan lide at synge og lytte til Primarymusik. Hans yndlingssang er »Hvad enten jeg hører fuglenes sang.« Hans livret er stegte bananer.**

Amalita Isabel Palomeque Intriago, 7, **Portoviejo, Ecuador, kan lide at komme i Primary. Hun husker alle i sin familie på at bede hver aften.**

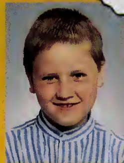
Claudio Alberto Riveros Pacheco, 9, **Chillán, Chile, kan lide at tegne, gå i Primary og læse i Mormons Bog. Hans yndlingsskriftsted er 1 Nephi 3:7.**

Lhea Sharon Paz Cabrera, 11, **San Benito, Guatemala, ved, at vor himmelske Fader lytter til og besvarer hendes bønner. Hun ønsker at være som Abraham og have nok tro til at gøre alt, hvad vor himmelske Fader beder om.**

Joachim Valgren, 8, **København, Danmark, taler både dansk og engelsk. Han holder af at komme i Primary og til spejder, spille computerspil og være en god storebror.**

Fredrik Richard Hansen, 5, **Wiener Neustadt, Østrig, er interesseret i raketter og flyvemaskiner. Han kan lide at køre på cykel, svømme og lege med sin lillesøster, Miriam.**

Jessica Christine Baluyot, 5, **Manila, Filippinerne, elsker at være i Primary og at deltage i alle Primaryaktiviteterne.**

HVAD VED JEG OM JESUS KRISTUS?

Sydney Reynolds

»Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt« (Joh 17:3).

Tænk på din bedste ven. Kender du din ven virkelig godt? Ved du, om din ven kan lide at læse eller synge, eller om han eller hun er venlig mod andre? Tilbringer I tid sammen? I kan sikkert lide at gøre mange af de samme slags ting. Selv om de bedste venner ikke ligner hinanden, tænker de ofte ens. Nogle gange bor en god ven så langt væk, at man bliver nødt til at skrive breve eller ringe, men man kan godt være venner alligevel.

Du har en anden god ven, som du ved meget om. Du ved, hvor han er født, og hvad hans mor hedder. Du ved, at han har været i templet, da han var 12 år gammel. Du ved, at da han var voksen, blev han døbt i Jordanfloden af Johannes Døber. Du kender sikkert mange af historierne om hans liv, og hvad han underviste i. Du ved, at han elsker dig. Jo mere du kommer til at kende denne vidunderlige ven, Jesus Kristus, desto mere vil du forstå, at han kan være din allerbedste ven.

Skrifterne er et vidunderligt sted at lære noget om Jesus Kristus. Det Nye Testamente fortæller, hvordan han bad sine apostle om at forlade deres fiskenet og følge ham. De kom med det samme. Store grupper af mennesker fulgte ham. Han lærte dem, hvordan man skal bede, og hvordan man skal behandle andre venligt. Han sagde, at de skulle være et godt eksempel – som lys, der skinner for alle mennesker.

Engang var hans disciple ude i en båd på Galilæasøen. Det blev et voldsomt stormvejr, og de var bange for, at de skulle dø. Jesus Kristus stilnede stormen og vandet, og hans venner var i sikkerhed (se Luk 8:22-25). Vi er også i sikkerhed under hans omsorg.

Frelseren helbredte også de blinde, så de kunne se, og de lamme så de kunne gå. Han trøstede dem, som var kede af det. Han gjorde disse mirakler og velsignede folk, fordi han elskede dem.

Og ligesom han elskede folk i Det Nye Testamente, elsker han dig. Han sagde: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (Joh 13:34). Vi lærer Frelseren at kende, når vi holder hans bud, beder til vor himmelske Fader i hans navn, lærer om ham i skrifterne og elsker ham, som han elsker os.

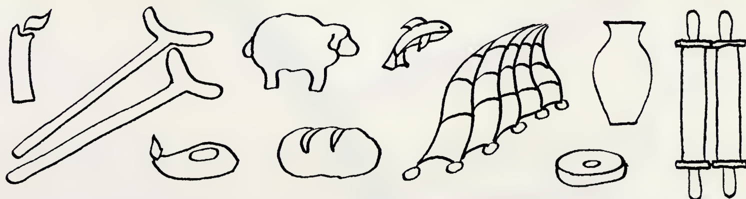
Forslag til fællestid

1. Fortæl eller læs nogle af de mirakler, som Jesus Kristus gjorde, og vis en tegning, som du har lavet af en ting, der kan repræsentere hvert mirakel, som for eksempel: Joh 2:1-1 – lave vand til vin (vandkar); Joh 9:1-7 – helbredelse af den blinde mand på sabbatten (et øje); Mark 6:34-44 – giver de 5.000 mad (to fisk, fem brød); Matt 8:5-13 – helbredelse af officerens tjener (romersk hjelm); Luk 7:11-15 – opvækkelse af enkens søn i Nain (gravsten); Matt 15:29-31 – helbredelse af de lamme, blinde og stumme (krykke, øje, mund); Matt 17:24-27 – fandt statéren i munden på en fisk (mønt); Luk 17:11-19 – helbredelse af de ti spedalske (ord »tak«); Matt 14:22-33 – gik på vandet (bølger). Ryd et sted i rummet, og få børnene til at sætte sig i en rundkreds. Læg tegningerne i en bunke med bagsiden opad midt i rundkredsen. Få børnene til at lade en ærtepose gå rundt, mens pianisten spiller »Læs en historie om Jesus« (Børnenes sangbog, s. 36). *Når musikken stopper, skal det barn, der holder ærteposen, vælge en tegning og fortælle, hvilket mirakel den repræsenterer.*

2. For yderligere kilder om Jesus Kristus, se følgende fællestidsartikler fra Børnestjernen: »Denne er min Søn, den elskede,« dec. 1992, s. 8–9, »Jeg prøver at blive som Jesus,« dec. 1994, s. 7–9, »Jeg tror, at Jesus vil komme igen,« sep. 1995, s. 10–11. □

ILLUSTRERET AF SCOTT WELTY

Find disse skjulte ting, der har med Jesu Kristi liv at gøre, på denne tegning af stormen på Galilæasøen.

DU SKAL VÆLGE
LABYRINTHISTORIE

Laura S. Shortridge
ILLUSTRERET AF JULIE F. YOUNG

Vi træffer valg hver dag. Nogle er ikke særlig vigtige – som for eksempel hvilken farve vores rygsæk skal have. Andre valg er vigtige – for eksempel hvordan vi behandler andre, eller om vi adlyder befalingerne. Læs følgende historie. Du er hovedpersonen. Hvilke valg vil du træffe?

Din mor siger, at du kan invitere to venner med hjem efter skole i morgen. Først ringer du til Julie, som bor nogle få kilometer væk. Hun kommer i din Primaryklasse og går i din klasse i skolen. Hendes forældre siger ja! Hun skal følges med dig hjem; hendes forældre skal hente hende før aftensmaden.

Bagefter ringer du til Tasha, en som ikke er medlem af Kirken, og som kun bor et par huse væk. Hun kan også komme. Men før hun lægger telefonen, spørger hun, som der kommer andre. Når du fortæller hende, at Julie også kommer, siger Tasha: »Hvis hun kommer, vil jeg ikke komme.«

Hvis du siger: »Julie er også min ven. Kom dog og lær hende bedre at kende!« så gå til A. Hvis du siger: »OK, jeg vil sige til Julie, at der er kommet noget i vejen, og at jeg ikke kan have nogen på besøg,« gå til **F.**

A. Tasha siger: »Nå, jeg kan godt komme alligevel, men du skal ikke tro, at jeg bliver venner med Julie.«

Efter skole følger Tasha og Julie med dig hjem. Da Julie bøjer sig for at snøre sine sko, laver Tasha en grim grimasse ad hende, uden hun ser det.

Hvis du siger: »Julie, Tasha laver grimasser ad dig. Hun ville ikke have, at du skulle komme,« gå til **J.** Hvis du ikke siger noget, men sender Tasha et skuffet blik, gå til **E.**

B. Når Tasha ikke kan høre det, hvisker du til Julie, at

Tasha ikke ville have, at hun skulle komme og lavede grimasser ad hende. Julie bliver meget stille. I har det ikke sjovt sammen resten af tiden.

Det kan du ikke mene! Vil du ikke tænke dig om og vælge I?

C. I går alle tre tilbage til gyngen og har det rigtig sjovt. Efter et stykke tid henter Julies mor Julie, og Tasha går hjem. Du er glad for, at hun og Julie er blevet venner.

Dette er slut på historien – hvis ikke du ønsker at gøre lidt mere missionering. Hvis du gør det, så gå til G.

D. Tasha gemmer en cigaret, da hendes mor kører forbi, og skal derefter til at tage den i munden. Du råber: »Stop! Det er *rigtig* usundt for dig.«

Hun siger: »Én gang gør ingen skade. Jeg vil vide, hvordan det smager.« Hun tager et hiv og begynder at hoste.

Da hun smider cigaretten fra sig, tramper du på den og siger: »Jeg ville ønske, at du ikke havde gjort det. Vor himmelske Fader ønsker ikke, at vi skal skade vores legeme.«

Tasha spørger: »Er vor himmelske Fader den samme som Gud? Hvordan kan du vide, at han ikke ønsker, at vi skal ryge?«

Hvis du siger: »Det ved jeg bare. Kom – det er Julies tur til at gynge,« gå til **C.** Hvis du siger: »Fordi han har fortalt os det i et skriftsted, der hedder visdomsordet,« gå til **G.**

E. Da I kommer hjem er der saftevand og småkager på bordet. Det viser sig at være Tasha og Julies yndlingslækkerier. I løbet af eftermiddagen ser du, at Tasha faktisk er venlig over for Julie. Tasha siger:

»Julie, jeg vidste ikke, at du var så sjov! Du siger aldrig noget i skolen.«

Hvis du pludselig bliver jaloux og prøver at komme i vejen for deres begyndende venskab, gå til **B.** Hvis du prøver at hjælpe dem med at blive bedre venner, gå til **I.**

F. Julie kommer ikke, fordi hun tror, at din mor har skiftet mening og ikke vil have, at du tager venner med hjem. Du og Tasha har det sjovt sammen, men du har skyldfølelser, fordi du har løjet for Julie. Senere finder Julie ud af, at Tasha har været hjemme hos dig, og hun bliver ked af det. Jeres venskab bliver aldrig det samme. Du er ked af, at du har mistet en god ven.

Du kan ikke allerede træffe så dårlig en beslutning – omvend dig, og gå til A.

G. »Hvad er visdomsordet?« spørger Tasha.

»Det er et skriftsted, som lærer os, at vi ikke skal ryge og ikke drikke kaffe, te, øl eller vin – og sådan noget. Og ikke tage stoffer.«

Julie tilføjer: »Det lærer os at spise frugt og grønsager og kornprodukter – du ved, sund mad.«

»Går I to så i samme kirke?« spørger Tasha. Da I begge nikker, ser hun ned. »Jeg går ikke i kirke, kun når jeg besøger min bedstemor. Hvad laver I i kirken?«

»Ja,« svarer du, »vi har Primary hver søndag. Vi får en lektion og lærer om Jesus Kristus. Vi synger sange og har det virkelig sjovt. Åh, jo, nogle gange har vi særlige aktivitetsdage.«

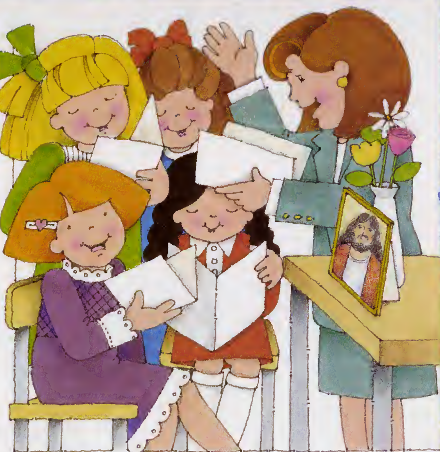
Julie siger: »Det er virkelig sjovt! Vil du med os på søndag?«

»Skal jeg have kjole på?« spørger Tasha.

»Det har vi altid,« fortæller du hende. »Det er jeg altid glad for – det føles godt på en eller anden måde.«

Tasha trækker på skulderen. »Det vil vel ikke skade

mig at pynte mig. OK – jeg spørger mor, om jeg må tage med.«

Tillykke! Du har truffet vigtige valg – og du har truffet de rigtige!

H. Du tager cigaretten op til munden. Selv om du ikke trækker vejret dybt ind, smager det rædselsfuldt. Du holder den stadig, da Tashas mor kører forbi. Hun standser bilen, beder Tasha om at sætte sig ind og siger til dig: »Du skal ikke tro, at Tasha kommer over til dig mere.«

Du har det forfærdeligt. Da dine øjne møder Julies, ser du, at hun er meget skuffet over dig. Du lover, at du aldrig mere vil gøre sådan noget igen. Julie giver dig et meget lille smil og siger: »Jeg tror på dig, men jeg tror ikke, at Tashas mor nogensinde vil gøre det.«

Dette er din sidste chance for at få denne historie ind på det »rigtige valg« spor. Skynd dig til D!

I. Du foreslår, at I alle tre leger på gyngen. Det er Tashas tur først. Da Julie sætter sig op, når det er hendes tur, kører en bil med unge mennesker forbi. En af dem smider en cigaret på fortovet. Tasha løber hen for at samle den op. »Der er ild i den endnu!« Hun vender sig mod dig og siger: »Prøv engang!«

Hvis du siger: »Nej, sådan noget gør jeg ikke, og jeg håber, at du heller ikke vil, for det er usundt,« gå til D. Hvis du siger: »OK, måske bare ét hiv – men du kan lige vove på at sige det til nogen!« gå til **H.**

J. Julie får tårer i øjnene og siger ikke noget. Tasha siger: »Mange tak, sladrehank« og går hjem. Du og Julie leger sjovt sammen, men du får en dårlig fornemmelse, når du tænker på Tashas vrede øjne. Næste dag i skolen vil Tasha ikke engang tale med dig.

Ikke igen! Er du ikke glad for, at denne historie er slut? Lav dit valg om til E.

Herrens vind

Ældste John H. Groberg
fra De Halvfjerds Råd

Ældste John H. Groberg

For mange år siden blev jeg som ung missionær sendt til en øgruppe med 17 små øer i det sydlige Stillehav. En dag fortalte et medlem mig, at hvis jeg kunne være i en bestemt havn på en bestemt ø, når solen gik ned næste dag, ville en familie møde os der og lytte til lektionerne.

Sikke en glæde denne nyhed bragte! Jeg arbejdede alene i den periode, men jeg fandt hurtigt fire andre medlemmer, der var erfarne sømænd, og som gik med til at sejle mig til øen næste dag.

Tidligt næste morgen sejlede vi fem ud. Der var en god brise, som hurtigt førte os langs kysten, gennem åbningen i revet og ud på det store åbne hav i det uendelige Stillehav.

Vi havde god vind i nogle timer, men vinden begyndte at løje af og snart var den helt væk, og den efterlod os drivende uden mål på et blankt hav. Jeg foreslog, at vi skulle bede. Vi bad Herren tre gange om at sende os en vind, men sejlene hang stadig slapt.

Jeg tænkte: *Alt, der står mellem os og den familie, er en lille smule vind. Hvorfor vil han ikke sende den? Det er et retfærdigt ønske.*

En trofast ældre bror løsgjorde den lille redningsbåd og sagde stille: »Hop ned. Jeg vil ro dig i land.«

Jeg var lamslået. Der var mange kilometer til stranden. Solen var stegende hed, og denne mand var gammel. Han sagde: »Vi har fået en opgave af Herren. Før solen går ned i dag, vil du undervise i evangeliet og bære vidnesbyrd for en familie, som ønsker at høre. Gå nu ombord.«

Vi gik ombord; den gamle mand bøjede ryggen og begyndte at ro. Han så ikke op, hvilede eller talte, men time efter time roede og roede og roede han og opfyldte det kald, som Herren havde givet ham – at få en missionær til en familie, der ønskede at høre om evangeliet. Han var Herrens vind den dag.

Netop som solen gik ned i havet, tørte redningsbåden kysten. En familie *ventede.* Jeg gik hjem til dem og underviste dem i evangeliet. Familie troede og blev med tiden døbt.

Hvor ofte beder vi om vind, og der kommer ingen? Vi bør i stedet lytte efter Herrens svar, når vi beder, og så handle efter hans svar. Ombord på båden var der fem mand, der bad, men kun én hørte og handlede. Gud gav ham styrke til at være hans vind den dag, og han vil give *os* styrke til at være hans vind, når vi gør det, som han beder os om. □

(Tilpasset fra tale ved oktoberkonferencen 1993).

ILLUSTRERET AF MARK ROBINSON

STUDÉR MIT ORD

Frelseren sagde, at vi »skal ikke leve af brød alene« (Luk 4:4), men af hvert et ord som udgår af Guds mund. Nephi rådede os også til at »mætte [os] med Kristi ord« (2 Nephi 32:3).

TIL VORES GAVN OG LÆRDOM

At mætte sig med Guds ord betyder mere end blot at nippe til maden ved festbordet. At mætte sig med skrifterne vil sige at studere skrifterne alene og som familie. Det betyder, at vi skal overveje og bede. Det betyder, at vi skal anvende skrifterne som grundlag for vores lære og anvende skrifterne i vores eget liv, så de kan »blive os til gavn og lærdom« (1 Nephi 19:23). Det betyder også, at vi skal anvende skrifterne, især Mormons Bog, i vores missionering. Jesu Kristi ord, som findes i skrifterne, er af afgørende betydning, når man underviser folk om sandheden.

At mætte sig betegner nydelse eller glæde. At mætte sig med Guds ord vil sige at udvikle kærlighed til at studere skrifterne.

ET PRINCIP MED EN FORJÆTTELSE

Profeterne har lovet mange velsignelser til dem, som mætter sig med skrifterne. Præsident Ezra Taft Benson sagde, at når vi studerer Mormons Bog, vil vi finde større styrke til at modstå fristelse, undgå bedrag og forblive trofaste mod vores pagter og vidnesbyrd. Præsident Brigham Young lovede: »De, som overholder formaningerne i skriften, vil blive retfærdige og sandfærdige og dydige og fredelige i hjemmet og ude … Mænd vil blive strålende ægtemænd, kvinder fremragende hustruer, og børn vil blive lydige; de vil gøre familierne lykkelige« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 119-120).

Præsident Marion G. Romney sagde, at når familier studerer Mormons Bog, »[vil] ærbødighedens ånd øges; gensidig respekt og hensyn vil vokse. Modsætningens ånd vil forsvinde. Forældre vil rådgive deres børn med større kærlighed og visdom. Børnene vil blive mere modtagelige og lytte til deres forældres råd. Retfærdigheden vil øges. Tro, håb og kærlighed – Kristi rene kærlighed – vil fylde vore hjem og vores tilværelse og i kølvandet bringe fred, glæde og lykke (*Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 115).

Med tre børn, som var under tre år gamle, havde Diana Hoffman meget lidt tid til at læse i skrifterne. Men hun besluttede sig for at prioritere studium af skriften og håbede, at Herren ville velsigne hende med den tid, som hun skulle bruge til at tage sig af sig selv og sin familie. Ved at stå tidligere op og studere, mens børnene sov, følte hun, at hun blev styrket, i stand til at udføre alt det, som hun skulle, og velsignet med at have Helligånden hos sig.

Hun siger: »Jeg har mere tålmodighed med mine børn, større forståelse for og kærlighed til andre, og mere kærlighed til min mand. Jeg føler fred, og jeg kan se en overflod af velsignelser i mit liv. Jeg er mere opmærksom på mine prioriteter og er mere tilfreds med det, som jeg opnår« (*Ensign*, jan. 1996, s. 11).

At mætte sig med Guds ord er langt mere end blot at læse. Vi må studere ivrigt og i ydmyghed og lydighed søge »alt, hvad [Herren] vil skænke menneskenes børn« (L&P 11:22).

- *Hvordan vil du anvende skrifterne på en bedre måde?*
- *På hvilke måder er du blevet velsignet af Herren, når du har studeret skrifterne?* □

ILLUSTRERET AF KEITH LARSON

En uforglemmelig VEN

Cassandra Lin Tsai

Det var midt i en vanskelig periode i mit liv. Jeg havde forladt mit hjem i Taiwan for at studere og opnå en magistergrad ved Utah State University i Logan i Utah. Jeg savnede min familie virkeligt meget. Mens jeg kæmpede med mine studier, følte jeg mig ofte helt alene i en anderledes kultur.

Jeg husker tydeligt, hvordan jeg en snevejrsdag gik hjem. Jeg kom til min dør og så i postkassen. Den var tom. Modløs gik jeg op af trapperne til mit værelse og forsøgte at studere.

I netop det øjeblik ringede telefonen. Personen præsenterede sig som Tamara Beard og sagde, at hun var min besøgslærerinde. Hun fortalte, at hun og Greergy, hendes makker, ønskede at besøge mig. Det var imponerende! De var også studerende, og jeg vidste, at de måtte have travlt. Jeg havde ikke rigtigt forventet, at de ville afse tid til mig, men det gjorde de, og det var begyndelsen på mit uforglemmelige venskab med Tamara.

Tamara var ikke frisk og udadvendt. Blid og stille mindede hun mig om Lea i Det Gamle Testamente, som havde »matte øjne« (1 Mos 29:17). Ved det første besøg lærte hun og Greergy mig at kende og kom med et kort budskab. Andre gange kom de med små gaver, som fx et vidunderligt citat, en pakke med slik eller et fødselsdagskort. Jeg var forbløffet over, at de ville gøre så meget.

Efter nogen tid bemærkede jeg, at Tamaras gang blev noget usikker. »Hvad er der galt?« spurgte jeg.

»Jeg er syg,« svarede hun. »Det er ikke noget særligt.« Men hjælpeforeningspræsidentinden fortalte mig, at Tamara havde en neurologisk sygdom, og at hun havde smerter. Hver måned så jeg hendes tilstand forværres. Alligevel holdt hun aldrig op med at komme.

Da jeg en dag tog telefonen, blev jeg overrasket over at høre en mærkelig computer-lignende stemme spørge: »Må jeg tale med Lin?«

Først sagde jeg ikke noget; jeg tænkte, at nogen forsøgte at lave sjov med mig. Derpå hørte jeg: »Hej, Lin. Det er Tamara. Jeg er ked af, at jeg gjorde dig bange.« Senere forklarede Greergy mig, at Tamaras sygdom havde påvirket hendes stemme. Hun kunne ikke længere tale uden hjælp fra en maskine.

Til sidst mistede Tamara evnen til at tale. Men det hindrede hende ikke i at holde sig i forbindelse med mig. For at tale i telefon skrev hun en besked på en særlig skrivemaskine, som overførte beskeden til en telefonmedarbejder. Når denne fik beskeden, ringede hun mig op og læste den for mig.

Med tiden blev Tamara endnu svagere. Alligevel besøgte hun templet hver uge, og vi fulgtes ofte. Ved disse lejligheder følte vi os begge velsignet af den fred, vi oplevede i templet.

For mig virkede det som om, at hun var i en uudholdelig situation. Jeg var forbløffet over, at hun gennemgik denne prøvelse uden at beklage sig. Hvordan kunne hun være lykkelig?

Det forbløffede mig også, at hun virkede mere bekymret for mig. Hun vidste, at jeg havde mine egne prøvelser, og hun opfordrede mig altid til at smile. Efter en længere periode med bøn og faste besluttede jeg at rejse hjem til Taiwan. Tamara var ked af at sige farvel til mig, men hun forstod, at jeg måtte følge Åndens tilskyndelser.

Når jeg tænker på Tamara, husker jeg den måde, hvorpå andre blev tiltrukket af hende. Ingen syntes at bemærke selve sygdommen, og alle var glade for at gøre noget for hende, tage hende med ud at købe ind eller til templet eller besøge hende. Jeg spørger sommetider mig selv: *Hvad gjorde, at jeg og alle andre var så hengivne over for hende?*

Svaret er enkelt: Det var kærlighed – Kristi rene kærlighed. Hun var et levende eksempel på denne kærlighed. Hun bad aldrig om særlige hensyn eller beklagede sig over sine smerter. Som besøgslærerinde og ven gjorde hun alt for at tjene andre og bære deres byrder. Hun lærte os, at det er muligt at interessere sig for andre – at elske dem – uanset hvilke omstændigheder vi befinder os i. □

Tamara Beard DuRee er nu gift og bor i Logan i Utah.

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

En bøn til Herren

Marcelino Fernández Rebollos Suárez
ILLUSTRERET AF KEITH LARSON; FOTO: RICARDO GARCIA ARRANZ

Kort efter at Marta, den ældste af vore tre børn, blev født, købte min hustru Mercedes og jeg et klaver. Vi håbede, at Marta ville have et musikalsk talent som sin bedstefar – en dygtig komponist og pianist. Jeg holdt især af at forestille mig hende spille på klaveret i kirken og akkompagnere forsamlingen. Dette ville glæde vor Fader i Himlen, tænkte jeg. Og den musikalske gave ville velsigne vores familie.

Der gik flere år, hvor klaveret ikke tjente noget andet formål end at pynte i vores stue. En dag tilbød min svigerfar at lære mig at læse noder. Måske, sagde han, kunne jeg tilmed engang i fremtiden spille nogle enkle stykker. Jeg syntes hele tanken var en vittighed – og ikke en særlig god vittighed. Jeg havde aldrig blot overvejet, at jeg kunne have et musikalsk talent. Alligevel begyndte han at arbejde med mig. Uheldigvis oplevede jeg klavertimerne som ubehagelige og tilmed smertefulde, og jeg holdt op ca. seks måneder senere. Med tiden glemte jeg tilmed det lidt, jeg havde lært.

I 1983 blev Marta otte år,

og Mercedes og jeg følte, at hun var gammel nok til klaverundervisning. Desværre nød Marta ikke timerne mere, end jeg havde gjort. Eftersom vi allerede havde betalt for undervisning i en måned, besluttede jeg selv at tage de resterende timer. Jeg var overrasket over at opdage, at jeg nød timerne, og da de var forbi, fortsatte jeg med selv at øve. Min fremgang var langsom, men da det blev jul, kunne jeg næsten spille seks forskellige salmer.

Da biskoppen besøgte os i juledagene, spillede jeg »Barn Jesus i krybben« (*Salmer og sange*, nr. 130) og bad ham om at synge med. Vi måtte begynde forfra flere gange, fordi jeg lavede så mange fejl, men til sidst blev vi færdige med julesangen. Biskoppen opfordrede mig til at blive ved med at øve og at lære en nadversalme. Jeg begyndte at øve meget pligtopfyldende, og til min overraskelse opdagede jeg, at det ikke længere var et møjsommeligt slid og slæb at øve sig. Jeg havde et mål for mig selv – at kunne spille i Kirken.

Engang, mens jeg øvede, hørte jeg tydeligt en stemme, der sang melodien til den salme, som jeg spillede. En varm følelse fejede gennem mig, og jeg følte, at min himmelske Fader var tilfreds med min indsats.

Der gik flere måneder, og jeg øvede mig fortsat ihærdigt. En søndag gik jeg tidligt i kirke for at øve mig. Lokalet var ret mørkt, og jeg kunne ikke se særlig godt, men jeg fornemmede, at nogen holdt øje med mig. Snart trådte biskoppen frem. Han fortalte mig, at han havde lyttet, og han følte, at jeg var parat til at spille ved Kirkens møder. Jeg spillede til mødet i Madrids 2. Ward samme dag. Nogle få dage senere blev jeg officielt indsat som wardspianist.

Nu var det blevet sjovt at øve, og jeg var overrasket over, hvor hurtigt, jeg kunne lære salmerne. Jeg ydede en stor indsats, men jeg indså, at min indsats blev styrket af Helligånden. Min himmelske Fader havde forberedt mig lidt efter lidt til denne kaldelse og hjalp mig nu med at klare den.

I dag er det stadig en stor glæde at spille klaver. Jeg spiller til præstedømmemøderne i Madrids 3. Gren, hvor jeg er grenspræsident. Min datter Marta genoptog også med tiden sine klavertimer og har været grenspianist. Hun er nu gift og bor i Madrid i Spanien.

Ofte tænker jeg på Herrens ord, når jeg spiller: »Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder« (L&P 25:12). Jeg er taknemmelig for, at min himmelske Fader forberedte mig med et ønske og velsignede mig med evnen til at spille Kirkens salmer. Der er i sandhed en bøn til ham. □

BETYDER DET REELT NOGET AT VÆRE I FAMILIE MED KIRKENS PIONERER?

Nogle synes at prale med, hvor mange generationer deres familie har tilhørt Kirken. Jeg er selv omvendt. Betyder det reelt noget at være i familie med dem, der var pionerer for Kirken i dit land?

Svarene har til hensigt at hjælpe og skabe perspektiv, men er ikke en erklæring om Kirkens lære.

VORES SVAR:

Hvert eneste land på jorden, hvor Kirken er organiseret, har vidunderlige pionerer, hvis tro og vidnesbyrd har hjulpet Kirken med at vokse. Mange af disse pionerer opbygger stadig trofast Kirken. Uanset hvem vi er – gamle medlemmer eller nydøbt for få uger siden – skylder vi alle disse pionerer tak, uanset om de tilhører vores familie eller ej. De opbyggede Kirken og fulgte profeten i en tid, hvor mange observatører betvivlede, om Kirken ville overleve, for slet ikke at tale om at vokse.

Det kan måske lyde som praleri, når medlemmer fortæller historier om deres forfædre eller slægtninge, der var pionerer, men måske går de bare lidt over gevind på grund af deres beundring for deres slægtninges udholdenhed og tro. Måske må du bære lidt over med deres begejstring.

Uanset hvor inspirerende disse beretninger er, så hjælper det intet at være i familie med pionerer, medmindre man er villig til at gøre det, som disse pionerer gjorde – studere og bede og aktivt følge Frelserens eksempel.

Som omvendt til evangeliet og som én, der selv har opdaget denne sandhed, vil du aldrig være mindre værd i Herrens øjne. Men det er, som du sikkert har set, rart at din familie også er hengivne over for evangeliet. Det er styrkende at have familietraditioner, der er i harmoni med evangeliet. Du kan beslutte at begynde sådanne traditioner og vaner i din egen familie. Dit gode eksempel vil ikke alene inspirere din familie og venner nu, men vil også velsigne dine efterkommere. Du kan blive den højt elskede pioner, som din familie vil mindes og beundre.

Når du hører eller læser historier om Kirkens pionerer, så forsøg at lære af deres gode eksempel. Vær taknemmelig for, at du kan nyde godt af deres ofre. Hent styrke fra disse beretninger, men forstå, at i den sidste ende udarbejder vi alle vores egen frelse (se Mormon 9:27), uanset hvem vore slægtninge er, eller hvad de har gjort.

LÆSERNES SVAR:

Jeg sluttede mig til Kirken, da jeg var 23 år. Jeg tror, at det er uden betydning, i hvor mange generationer vore familier har været i Kirken. Det genoprettede evangelium har samme virkning for os alle, og vi kan hver især have den samme begejstring for at dele evangeliet med dem, som ikke har modtaget sandheden.

Gregorio Miccoli, Taranto Gren, Puglio Distrikt, Italien

Det er rart, at være i familie med Kirkens pionerer, men det er lige så rart at være pioner i vore dage – uanset om det er ved at være et eksempel i vores hjem eller for vore venner, der ikke er medlemmer.

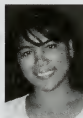
Laiz Velloso Albuquerque, Saco dos Limões Ward, Florianópolis Stav, Brasilien

Vi har ansvaret for at udarbejde vores egen frelse. Gud har givet os alt, hvad vi behøver for at gøre dette – evangeliet, som vi tog til os ved dåben, Helligåndens vejledning, vore levende profeter, Kirkens programmer

FOTO: STEVE BUNDERSON

og især genoprettelsen af sandheden i vores uddeling.

På hele min mission har jeg mødt nye oplevelser og udfordringer, som har hjulpet mig til at være pioner. Jeg har klaret disse udfordringer ved at huske på Jesu Kristi kærlighed og hans store bud om at »elske hinanden« (Joh 13:34).

Søster Lailani T. Untalan,
Cebu Missionen, Filippinerne

Når jeg tænker på den store arv af tro og de rige velsignelser, som jeg nyder på grund af mine pionerforfædres ofre, er jeg taknemmelig over at være arving til deres tro. Det er nu mit ansvar at fortsætte det værk, som de har begyndt. Enhver ros, som jeg får, vil komme af at følge i – ikke prale af – mine pionerforfædres fodspor.

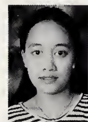
Tahire Afiafilelei Afoa,
Liahona Ward,
Auckland Waterview Stav,
New Zealand

Tidligere generationers åndelige oplevelser hjælper os til bedre at forstå den store guddommelige plan, men hver enkelt må opnå et vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans værk. Lad os forblive ydmyge og taknemmelige for vore forfædres indsats og

gøre vore kommende generationer stærke i Herren.

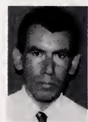
Sylvie Carré,
Reims Ward,
Paris Øst Stav, Frankrig

Pionerslægtninge kan være eksempler. Men selv om vi er nydøbte og ikke har pionerer i vores familie, har vi det største eksempel af alle – vor Frelser, Jesus Kristus.

Charmaine Eva N. Orola,
Francisco Homes Gren
Quezon City Missionen,
Filippinerne

Det betyder ikke noget, hvem vi er, eller hvor vi bor. Vi kan alle have del i pionerernes store tro og deres mod, mens vi går fremad og udfører Herrens værk.

Ældste Godoy Barrios,
Santiago Nord Missionen,
Chile

Min bedstemor var det første medlem på vores egn for over 35 år siden. At følge hendes eksempel er meget vigtigt for mig, men vores familiebånd er ikke grund til at prale. Jeg må efterleve evangeliet – ligesom alle andre.

Vi er alle én stor familie i Kirken. Vore handlinger og ønsker er vigtige – ikke hvor mange år eller generationer, vores familie har været medlem af Kirken.

Elaine Gonçalves de Souza,
Itajai 1. Gren,
Vale do Itajai Distrikt, Brasilien

Det er vidunderligt at være i familie med pionerer; vi kan lære meget af dem om evangeliet, deres gerninger og deres gode egenskaber. Men hvis vi anser os selv for bedre end andre, er vi skyldige i stolthed og egoisme. Vi lærer i L&P 3:4, at selv om man gør mange gode gerninger, vil man, hvis man praler af sin egen styrke, »pådrage sig en retfærdig Guds vrede.«

Sisilia Mafileó Langi Fehoko,
Hauula 6. Ward,
Laie Stav, Hawaii

De fleste medlemmer her er omvendt til Kirken, og de er stærke, trofaste medlemmer, som jeg virkelig beundrer. Det væsentlige er, at man har tro og et stærkt vidnesbyrd om Kirken.

Cami Cheong,
Bedok Ward,
Singapore Stav, Singapore

Jeg var det første medlem i min familie, der blev døbt. Jeg sluttede mig til Kirken, da jeg var blot 10 år gammel. Det var vanskeligt at forblive stærk, men ved hjælp af min himmelske Faders velsignelser er mine forældre og min bedstemor nu trofaste medlemmer af Kirken. Dette er det, der er vigtigst: at være en del af evangeliet og at dele det med andre, især vores egen familie.

Wendyson de O. G.
Moreira,
Guarus 1. Gren,
Campos Distrikt, Brasilien

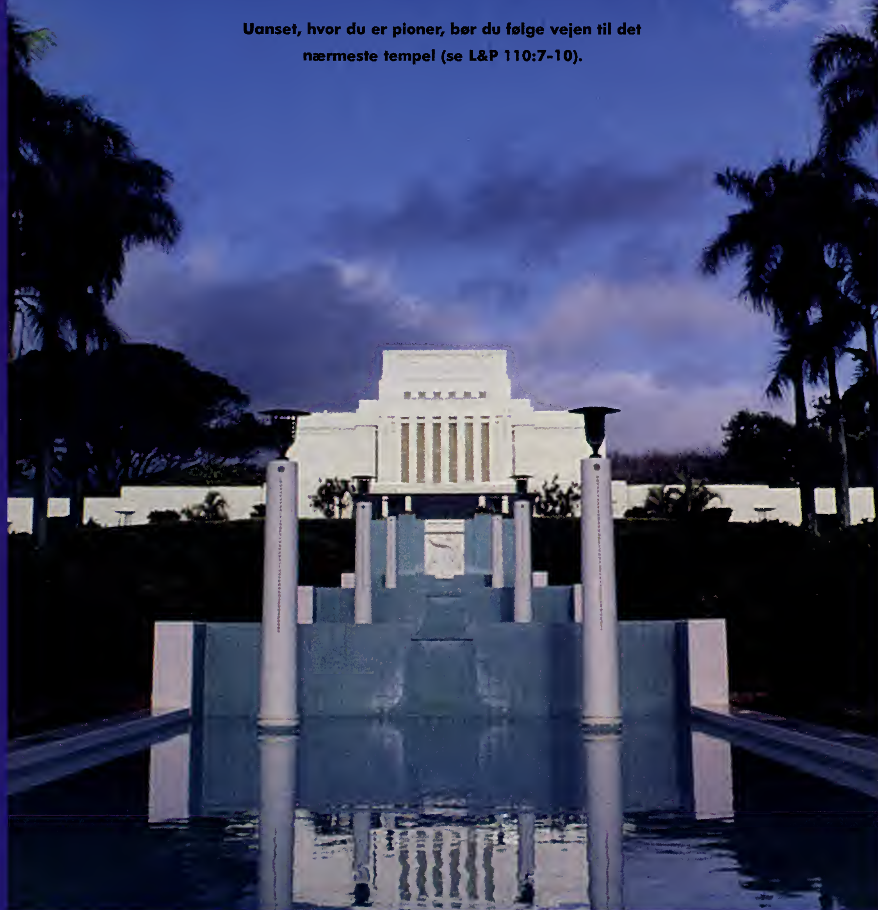
Du kan gøre SPØRGSMÅL OG SVAR til en god hjælp ved at besvar nedenstående spørgsmål. Send dit svar, så det kommer frem senest 1. maj 1998. Send det til QUESTIONS AND ANSWERS, International Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA. Dit svar kan være maskinskrevet eller skrevet tydeligt på dit eget sprog. Du skal skrive dit navn, alder, hjemadresse samt ward og stav (gren og distrikt). Medtag om muligt et billede af dig selv; dette vil ikke blive returneret. Et repræsentativt udvalg af svar vil blive brugt.

SPØRGSMÅL: Vi får at vide, at vi aldrig bør tage nadveren uværdigt. Der er tidspunkter, hvor jeg ikke føler mig værdig, men jeg har lyst til at tage den alligevel, fordi jeg er bange for, hvad andre kunne tænke. Hvad kan jeg gøre for at modstå fristelsen? □

FOTO AF TEMPLET PÅ HAWAII AF FLOYD HOLDMAN

DETTE ER STEDET

Uanset, hvor du er pioner, bør du følge vejen til det nærmeste tempel (se L&P 110:7-10).

STÅ PÅ EGNE BEN

Lisa M. Grover

Når mange af os tænker på pionerer, tænker vi på den lange vandring i det vestlige USA for 150 år siden – og vablerne, udmattelsen og tæer med forfrysninger, som fulgte med denne fodtur.

Cesar Gaspar er 15 år og fra Guadalajara i Mexico. Han har aldrig kørt i en overdækket prærievogn. Han har aldrig skubbet en håndkærre, og han har aldrig været i USA, men han ved alt om at gå. Han går til seminar, til skole, til kirke, til aktiviteter og hjem igen. At gå er noget, Cesar gør hele tiden.

»Nogle gange føler jeg, at det er alt, hvad jeg gør,« siger han med et smil. Han beklager sig ikke. Det er bare en kendsgerning. Men at gå er ikke alt, hvad denne unge mand har til fælles med de første pionerer.

FODTRIN MOD TRO

Cesar begyndte at lede efter evangeliet uden at vide det. Selv om Cesar allerede var aktiv i en kirke, blev han interesseret i andre religioner og begyndte at tage sine første fodtrin hen mod det genoprettede evangelium.

»Jeg læste materialer fra andre kirker, og så bad jeg til min Fader i Himlen og sagde: ›Hvis dette er den sande kirke, så send dine tjenere til mig og lad dem undervise mig.‹«

Cesar begyndte sin søgen, fortæller han, uden at tænke over de forandringer, det ville medføre i hans liv, men kort efter, at Cesar begyndte at bede om et svar, kom der et.

HVAD BETYDER ET NAVN?

Cesars efternavn er Gaspar. Det var hans held, at Betty Garcia var det næste navn, da eleverne i de store skoleklasser for det meste blev placeret i alfabetisk orden. Da de sad ved siden af hinanden det meste af dagen, blev de venner og læste sommetider lektier sammen efter skole.

»En dag nævnte hun, at hun var medlem af Kirken,« fortæller Cesar. »Jeg blev meget interesseret og begyndte at spørge hende om, hvad hun troede på, hvilke principper hun stod for.«

Hurtigt følte Cesar et behov for at vide mere. Han fulgte efter Bettys bror på vej hjem fra skole en dag. Cesar samlede mod til at banke på døren og blev inviteret indenfor, og Betty og hendes familie talte med ham om, hvad det vil sige at være sidste dages hellig.

Men det var et andet navn, der i første omgang gav Cesar et ønske om at finde frem til familien Garcias hus.

»Da jeg første gang hørte om Kirken, var det Kirkens navn, der gjorde størst indtryk på mig. Det var for mig noget ganske særligt, at Kirken havde *Jesu Kristi* navn i sit navn. Det navn har en meget åndelig og god følelse.«

Cesar fik hurtigt et eksemplar af Mormons Bog – med venlig hilsen fra familien Garcia – og masser af spørgsmål.

MØDET MED MISSIONÆRERNE

Første gang Cesar deltog i et nadvermøde var lidt underligt. Det

FOTO: JANET THOMAS

Cesar går ofte på gaderne i Guadalajara i Mexico. Men Cesars yndlingssted at gå hen til er hans seminarlærers hus, *yderst til venstre,* hvor han lærer mere om skrifterne.

var slet ikke som nogen af de møder, han var vant til.

»Det var en mand, som bar nadverbakkerne. Han havde meget travlt med at ordne mikrofonen og sige goddag til alle. Der var så mange mennesker, at jeg spekulerede på, om der var plads til alle i kirken! Det virkede så sjovt, at manden, der ordnede mikrofonen, var biskoppen.

Det var også anderledes at være i kirke i tre timer; det virkede meget længe. Jeg kan stadig huske den første søndagsskoleklasse. Vi talte om Jesu Kristi fødsel, og jeg stillede masser af spørgsmål. Efter klassen hjalp Bettys bror, Isaac, mig med at finde missionærerne. Jeg deltog ikke i præstedømmemødet den dag, i stedet fik jeg den første lektion af missionærerne.«

Den lektion førte til flere lektioner i løbet af ugen. Da det blev torsdag havde biskoppen interviewet Cesar, og den næste søndag – præcis en uge efter hans første søndagsmøde – blev Cesar døbt.

»Det var ret hurtigt,« indrømmer Cesar, »men da havde jeg allerede læst Mormons Bog. Før jeg mødte missionærerne, havde jeg også læst *Lærdomme om frelse, Sandheden gengivet* og *Tilgivelsens mirakel*, og jeg var begyndt at læse *Jesus Kristus.* Jeg følte mig klar.«

Det var for to år siden. Cesar er det eneste medlem af Kirken i sin familie. Det ville være let for ham at springe kirken over engang imellem eller at beslutte sig til ikke at deltage i seminar – især fordi han næsten altid må gå derhen! Men han tænker slet

De travle torvepladser i Guadalajara, *yderst til højre,* er nok så forskellige fra de åbne prærier i det vestlige USA, som de kan være. Men med hjælp og undervisning fra venner som Cesars søndagsskolelærer, Doris Gonzalez, *til højre,* er Cesar i stand til at gå fremad ligesom pionererne ved at lære om evangeliet og fortælle andre om det.

ikke på det. I stedet tænker han på de mennesker, der ser, hvad han gør.

»Jeg må være et eksempel for min familie,« siger han. »Jeg forsøger at være så fuldkommen, som jeg kan, fordi jeg ved, at de holder øje med mig.«

EVANGELIET I AKTION

At tilslutte sig Kirken kan være en stor forandring, som Cesar og enhver anden nydøbt ved. »Kirken er mere end principper. Det er en livsstil,« siger Cesar. »At overholde visdomsordet, velsigne maden til hvert måltid, at bede morgen og aften og deltage i tidlig morgen-seminar – det var meget anderledes! Og der er meget andet som selv at studere i skrifterne og stå tidligt op søndag morgen for at komme i kirke.«

Men efter to år virker Cesar tryg ved alle disse forandringer, så tryg, at han deler evangeliets budskab med alle, der vil lytte.

»Jeg forsøger at være meget omhyggelig med mine bemærkninger til mine venner, så jeg kan fortælle dem om Kirken uden at fornærme dem,« siger han.

Selv om han stadig er relativ ny i evangeliet, ville man aldrig gætte på, at Cesar ikke havde været medlem hele sit liv. Han lærer hurtigt og har et stort ønske om at kende sandheden. Men Cesar siger, at der er en anden, langt vigtigere grund til, at han har lært så meget så hurtigt.

MERE END EN FØLELSE

»Da jeg læste i Mormons Bog, før jeg tilsluttede mig Kirken, kom jeg til den del med Jesus Kristus i Amerika, og jeg vidste, det var sandt,« fortæller Cesar. »Dengang genkendte jeg ikke Helligånden, men jeg havde en meget fredfuld følelse. Det øjeblik var en ny begyndelse i mit liv. Jeg følte, at jeg kunne begynde forfra og gøre alt på en ny og bedre måde.«

Den stærke tilskyndelse har ført til energisk handling. Det er hemmeligheden bag Cesars store lyst til at efterleve og fortælle om evangeliet på trods af forhindringer og svagheder, som han ligesom alle andre må overvinde. Cesar fører dagbog for at minde sig selv om, og engang måske dele med andre, årsagerne til, at han efterlever evangeliet. Den hjælper ham med at holde humøret oppe, når livet er besværligt.

»At være et eksempel og at skrive i min dagbog vil hjælpe mig med at efterlade en arv. Når mine børn og børnebørn læser det, jeg har skrevet, vil de vide, at det slet ikke er let at være det eneste medlem af Kirken i sin familie, og at jeg må arbejde meget hårdt.«

De vil også vide meget andet om ham – at han elsker sin kaldelse som stavsmissionær; at han elsker at være sammen med andre medlemmer af Kirken, især de unge mænd og piger i sit ward og sin stav, og det vigtigste, at han har et vidnesbyrd.

»Jeg har lagt mærke til, at mange mener, at jeg ikke er gammel nok til at vide eller modtage svar om noget vigtigt som religion; men jeg har et vidnesbyrd om, at man uanset sin alder helt sikkert vil få et svar, hvis man har et oprigtigt hjerte og beder,« siger Cesar

SANGE OG SMIL

Cesar har aldrig sunget »Pionerbørn sang højt, mens de gik og gik og gik« (»Pionerbørn,« *Børnenes sangbog*, nr. 137), men da han hørte ordene,

Søde frugter af næsten enhver art findes på Guadalajaras markeder, *herover.* Cesar kender nu på grund af Betty Garcia, *til højre,* evangeliets sødme.

sagde han med et smil: »Det er min sang! Jeg går meget.«

Der er selvfølgelig forskelle på Cesar og pionerbørnene i gamle dage. Cesar går gennem Guadalajaras fyldte gader og ikke på de åbne prærier. Og Cesar samler ikke brænde til bålet om aftenen eller fodrer dyrene sidst på dagen. Men han er også pioner.

En dag vil hans børn og børnebørn tale om deres forfader Cesar Gaspar og om, hvordan han elskede at samle sine venner og give dem det vidunderlige budskab om evangeliet. Og de vil tale om, at selv om han for det meste måtte gå, når han skulle et sted hen, så sang han altid en sang – selv når man ikke kunne høre det. Det var ikke en sang om at gå, men om hvor lykkelig evangeliet gør ham, og hvor stærkt hans vidnesbyrd var. Han sang måske godt og måske ikke, men det var den sang, som han elskede at synge – og at dele. □

Når far ikke tror

Navn tilbageholdt

ILLUSTRERET AF GREG NEWBOLD

Her er nogle forslag til at styrke dit forhold til en forælder, der ikke er medlem af Kirken.

Min far er ikke medlem af Kirken. Eftersom min mor, mine brødre og søstre og jeg alle er aktive i Kirken, er vi sommetider lidt på kant med ham. Der var engang, hvor min far og jeg tilsyneladende ikke kunne være sammen, fordi han var uvenlig over for min tro, og jeg var vred på ham, fordi han var uenig med mig.

I et forsøg på at glatte ud mellem os forsøgte min mor at hjælpe mig med at se tingene gennem min fars øjne. »Hvordan vil en person uden evangeliet se på denne situation?« spurgte hun mig blidt.

Siden da har jeg tænkt meget over det, hun sagde. Jeg har forsøgt at være mere tålmodig og tilgivende, og jeg forsøger at forbedre mit forhold til min far.

Her er noget, som jeg har erkendt om at leve sammen med en forælder, der ikke er medlem af Kirken:

1. Forstå, at det er svært for dine forældre at forstå, hvorfor du vælger at følge en kirkes lærdomme, som de måske ikke er enige i.

2. Respekt er nøglen i ethvert forhold, især til dine forældre. Vis altid dine forældre, at du er villig til at lytte og forsøge at se tingene fra deres synspunkt. Husk på, at det er en befaling at ære sine forældre.

3. Med regel nr. to i tankerne så forsvar det, du tror på. Vær ikke uforskammet, men gør en bevidst indsats for at hjælpe dine forældre med at forstå det, du tror på, og hvorfor du tror på det. Sørg for, at dit liv svarer til dine holdninger.

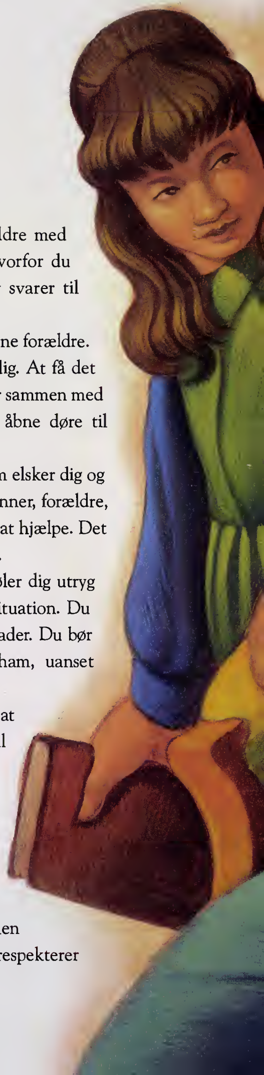
4. Tilbring tid sammen med dine forældre. Du er deres barn, og de elsker dig. At få det bedste ud af den tid, du tilbringer sammen med dem, kan mildne følelserne og åbne døre til bedre kommunikation.

5. Forstå, at der er mange, som elsker dig og forstår, hvad du går igennem. Venner, forældre, vejledere og biskopper er der for at hjælpe. Det letter også at skrive i din dagbog.

6. Gå ikke i panik, hvis du føler dig utryg ved at tale med andre om din situation. Du kan altid gå til din himmelske Fader. Du bør faktisk altid rådføre dig med ham, uanset hvem du ellers taler med.

Det har hjulpet mig at vide, at min himmelske Fader ikke vil udsætte mig for noget, jeg ikke kan klare. Det har også hjulpet mig at vide, at min jordiske far elsker mig, selv om vi måske ikke altid er enige.

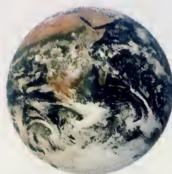
Jeg beder stadig om, at min far vil slutte sig til Kirken, men han ved nu, at jeg elsker og respekterer ham, uanset hvad. □

Skabelsens længde

Nogle personer udlægger skrifterne til at sige, at skabelsen skete på seks 24-timers dage. Leder Abrahams brug af »tidsperiode« os til at forstå, at skabelsen ikke var begrænset til seks 24-timers dage, som vi kender dem?

Svar ved Thomas R. Valletta

Nogle læsere af Bibelen tror, at skabelsen af jorden tog seks 24-timers dage. Andre henviser til Peters udsagn om, »at for Herren er én dag som tusind år« (2 Pet 3:8) som bevis på, at skabelsen kan have taget 6.000 år.

Sidste dages hellige har yderligere informationer, der muliggør et tredje synspunkt – at hver »dag« i skabelsen var af uspecificeret varighed, og at skabelsen af jorden foregik i en periode af ukendt længde. Abraham understreger, at *dag* er synonym med *tid.* I Abraham 4:8 sammenfattes fx den anden skabelsesperiode ved at sige, at »det var den anden tidsperiode, som de kaldte nat og dag.« Denne brug er i overensstemmelse med gammelt hebraisk. Det hebraiske ord *YOM* oversættes ofte med *dag*, men kan også betyde »tid« eller »periode«. Begrebet, der i Første Mosebog er oversat med *dag*, kan med andre ord passende læses som »periode.«

Begrebet *dag* er også i skriften brugt til at angive en tidsperiode, hvor Guds værk skal udføres. Dag i denne betydning står normalt i modsætning til nat eller mørke, hvor arbejdet er ophørt. Frelseren sagde fx: »De gerninger, som han, der har sendt mig, vil have gjort, må vi gøre, så længe det er dag. Der kommer en nat, da ingen kan arbejde« (Joh 9:4; se også Joh 11:9-10). Mormons Bog indeholder også denne fordums anvendelse. I Alma 34:32-33 advarer Amulek, »dette livs dag er den dag, hvor menneskene skal udføre deres arbejde.

. . . så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden; thi dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes.«

Disse vers antyder, at ordet *dag* bruges til at beskrive perioder af varierende længde. Ældste Bruce R. McConkie forklarede: »Der er ikke åbenbaret noget bestemt om, at hver af de ›seks dage‹ involveret i skabelsen var af samme længde« (*Den danske Stjerne,* september 1983, s. 28).

Beretningerne om skabelsen blev helt klart givet til os af andre grunde end at fastslå skabelsens »hvordan« og »hvor længe«. En mere givende indfaldsvinkel er at læse disse beretninger for at finde ud af, hvad de fortæller os om Guds gerning og herlighed. ☐

Svarene har til hensigt at hjælpe og skabe perspektiv, men er ikke en erklæring om Kirkens lære.

FOTO AF JORDEN BRAGT MED TILLADELSE AF NASA; *TIL HØJRE:* SKABELSEN AF DYR OG FUGLE, AF STANLEY GALLI; *YDERST TIL HØJRE:* ADAM OG EVA I EDENS HAVE, AF LOWELL BRUCE BENNETT

Beretningerne om skabelsen blev helt klart givet til os af andre grunde end at fastslå skabelsens »hvordan« og »hvor længe«. En mere givende indfaldsvinkel er at læse disse beretninger for at finde ud af, hvad de fortæller os om Guds gerning og herlighed.

Nogle har fortolket 2 Nephi 2:21 som henvisende til dem, der levede før syndfloden: »Og efter Guds vilje blev menneskenes dage forlænget, for at de kunne omvende sig, medens de var i kødet.«

Længden af de gamle patriarkers liv

Metusalem var 969 år, da han døde (se 1 Mos 5:27), Noa var 950 (se 1 Mos 9:29), og Adam var 930 (se 1 Mos 5:5). Hvorfor levede disse og andre gamle patriarker før syndfloden så længe?

Svar ved Thomas R. Valletta

Det er vigtigt at overveje tre punkter, før man forsøger at besvare spørgsmålet. For det første støtter nutidig åbenbaring angivelsen i skriften om, at mange patriarker fra Det Gamle Testamente levede utroligt længe (se Moses 8:1-13; L&P 107:41-53). For det andet anså de første profeter i denne uddeling disse vers i skriften som bogstavelige (se Brigham Young, i *Journal of Discourses*, 12:37; Wilford Woodruff, i *Messages of the First Presidency*, red. James R. Clark, 6 bd., 1965-1975, 3:253). Og for det tredje betragtede tidlige historikere disse udsagn helt bogstaveligt. Josefus, en historiker fra det første århundrede, siger fx: »Lad ingen tro, ved sammenligning af de gamle patriarkers liv med vores liv og med de få år, som vi nu lever, at det, vi har sagt om dem, er forkert, eller gøre den kortvarige livslængde i vor tid til et argument for, at så opnåede de heller ikke så langt et liv« (*Antiquities of the Jews*, 1. bog, 3. kap., afsnit 9).

Spørgsmålet er ikke fuldstændig forklaret i skrifterne, men flere mulige svar er underforstået. Nogle har fortolket 2 Nephi 2:21 som henvisende til dem, der levede før syndfloden: »Og efter Guds vilje blev menneskenes dage forlænget, for at de kunne omvende sig, medens de var i kødet.« Andre har foreslået, at det var retfærdighed, som forlængede deres livs længde. Josefus hævdede, at »Gud gav (de gamle) længere levetid på grund af deres fortjenester, og deres gode udnyttelse af et langt liv til astronomiske og geometriske opdagelser, hvor det ikke havde været muligt at forudsige (stjernernes gang), medmindre de levede i 600 år« (*Antiquities of the Jews*, 1. bog, 3. kap., afsnit 9).

Præsident Brigham Young tilskrev ligeledes patriarkernes lange liv deres lydighed over for »livets love.« Han opfordrede de tidlige hellige til at ophøre med at »spilde deres liv og deres medmenneskers liv samt den dyrebare tid, som Gud har givet os til at forbedre vores sind og legeme ... således at den menneskelige families lange livslængde må begynde at vende tilbage« (i *Journal of Discourses*, 14:89). En passage i Mormons Bog støtter tanken om, at Herren »vil forlænge« de retfærdiges dage (Helaman 7:24).

Andre har foreslået, at jordens klima kan være blevet ændret radikalt på syndflodens tid, og at dette er årsagen til faldet i livslængde umiddelbart derefter (se Moses 8:17).

Blandt andre mulige årsager til de gamle patriarkers lange livsforløb kan være Herrens behov for at etablere sandheden gennem sin lov om vidner. I *Lectures on Faith* læser vi: »Det er let at se, ikke alene hvordan kundskaben om Gud kom ind i verden, men også hvorledes den blev bevaret; at fra den tid, hvor den først blev meddelt, blev den bevaret i retfærdige mænds hjerte, som ikke alene underviste deres egne efterkommere, men også verden derom; så at der ikke var behov for ny åbenbaring til mennesket, fra Adams skabelse til Noa, for at give mennesket den første idé eller begreb om eksistensen af ... den sande og levende Gud« (Joseph Smith, red., 1985, s. 20).

Alle disse faktorer er mulige forklaringer. De udelukker ikke hinanden, og udelukker heller ikke andre muligheder. □

Svarene har til hensigt at hjælpe og skabe perspektiv, men er ikke en erklæring om Kirkens lære.

YDERST TIL VENSTRE: PROFET FRA DET GAMLE TESTAMENTE, AF JUDITH MEHR; TIL VENSTRE: NOAS FORKYNDELSE AFVIST, AF HARRY ANDERSON

Babelstårnet

Ifølge beretningen i Første Mosebog repræsenterer begivenhederne omkring bygningen af Babelstårnet et afgørende tidspunkt i historien. Er der yderligere baggrundsinformation og mulige perspektiver, som kan hjælpe os med bedre at forstå betydningen af disse begivenheder?

TIL VENSTRE: ABELS DØD, AF GUSTAVE DORÉ; TIL HØJRE: BABELSTÅRNET, AF PIETER BRUEGEL DEN ÆLDRE, MED TILLADELSE FRA KUNSTHISTORISCHES MUSEUM, WIEN; YDERST TIL HØJRE: ABRAHAM REJSER TIL KANA'ANS LAND, AF GUSTAVE DORÉ

Svar ved Lee Donaldson, V. Dan Rogers og David Rolph Seely

Første Mosebog kapitel 10 beskriver spredningen af Noas sønner og deres efterkommere efter syndfloden. Vers 9 og 10 fortæller os, at Nimrod grundlagde kongeriget Babylon eller blot Babylon, som det senere blev kaldt, i landet Sinear. Kapitel 11 begynder således: »Hele jorden havde samme sprog og samme tungemål ...

Så sagde de: ›Lad os bygge en by med et tårn, som når op til himlen, og skabe os et navn, for at vi ikke skal blive spredt ud over hele jorden‹« (vers 1, 4).

Herren kom ned for at se den by. Han besluttede at forvirre deres sprog og sprede indbyggerne (se vers 5-9).

Tidlig jødisk og kristen tradition siger, at Nimrod byggede Babelstårnet, omtalt som et hedensk tempel, i et forsøg på at kontakte himlen. Blandt jøderne har Nimrods navn altid været et »symbol på oprør mod Gud og på tilranet myndighed«. Nimrod »etablerede et falsk præstedømme og et falsk kongestyre på jorden som efterligning af Guds herredømme og ›fik alle mennesker til at synde‹« (Hugh Nibley, *Lehi in the Desert and the World of the Jaredites,* bind 5 i *The Collected Works of Hugh Nibley,* 1980, s. 156).

Josefus, en gammel jødisk historiker, kommer med yderligere indsigt. Han bemærker, at Nimrod havde forsøgt at få magt over folket. Nimrod mente sikkert, at dette falske tempel ville øge hans kontrol (se *Antiquities of the Jews,* 1. bog, 4. kap., afsnit 2).

Bygningen af tårnet blev iværksat, da folket opdagede en vigtig ny teknologi – teglsten. Almindelige mursten af mudder, tørret i solen, kunne kun bruges op til en begrænset højde, ellers ville de smuldre under presset. Men mursten brændt i en ovn kunne stables ret højt; tempeltårnene i Babylon var 91 m høje. I Bibelen nævnes teglsten kun i forbindelse med dette tårn, faraos bygninger og afgudsaltre (se 1 Mos 11:3; 2 Mos 1:14; 5:7, 14, 16; Es 65:3) Denne brug antyder menneskenes oprørsfølelse over for Herren i samfundet, som var kommet siden syndfloden.

Beretningen i Første Mosebog giver yderligere indsigt omkring betydningen af at bygge tårnet. For det første var motivet til at bygge dette tempel at skabe sig et *navn* (se 1 Mos 11:4). Nimrod foreslog med andre ord, at de byggede et tempel for at modtage Guds navn uden at indgå evige pagter. For det andet ønskede de at bygge

Historien om Babelstårnet må læses i sammenhæng med de andre begivenheder i Første Mosebog: Faldet, fremkomsten af hemmelige forbund i verden, som begyndte med Kains mord på Abel; optagelsen til himlen af Enoks by; syndfloden samt Herrens oprettelse af sin pagt med Abraham. Bygningen af Babelstårnet var begivenheden, som markerede overgangen mellem Noas uddeling og Abrahams uddeling.

dette tårn/tempel, så de ikke ville blive spredt (1 Mos 11:4). Sidste dages hellig åbenbaring knytter beseglingsmagten til at forhindre jorden i at blive lagt øde ved det andet komme (se L&P 2:3). En betydning af ordene »lagt øde« (wasted) på Joseph Smiths tid var »ødelagt ved spredning« (*Webster's Dictionary*, 1828). Endelig betød ordet *Babel* på hebraisk »forvirring«, men på babylonsk var betydningen »Guds port«. Nimrod og hans folk byggede deres eget tempel, deres port til himlen, uden guddommelig godkendelse eller præstedømmenøgler.

Babylonerne, et frafaldent folk, havde nogen forståelse af tempelordinanserne og templets formål, så de opførte en bygning, der for dem symboliserede deres forbindelse til Gud. Og de brugte deres egne udtænkte ceremonier til at efterligne den sande tilbedelse i templet i et forsøg på at duplikere forberedelsesprocessen til livet efter døden.

Endvidere er ordet *Babel* på hebraisk det samme ord, der andre steder i Det Gamle Testamente er oversat med »Babylon.« Folket i denne historie byggede altså i bibelsk forstand Babylon – en by, der er kommet til at repræsentere verden eller verdslighed (se L&P 1:16).

Historien om Babelstårnet må læses i sammenhæng med hele Første Mosebog. Efter faldet blev Adams efterkommere undervist i evangeliet. Nogle accepterede evangeliets lærdomme, men mange afviste dem. Hemmelige forbund, hvoraf Kains var den første, bragte frafaldet til verden. Samtidig samlede Enok de retfærdige til Zion, og de blev optaget til himlen. Derpå sendte Herren en syndflod, som ødelagde de uomvendte. Derefter blev der indgået en pagt med Noa og hans efterkommere om at genetablere lærdommen om frelsesplanen på jorden (se 1 Mos 9:11; JSO, 1 Mos 9:17).

Enoks by var blevet optaget til himlen (se 1 Mos 5:23-24; Moses 7:21, 69) før syndfloden, men på Abrahams tid (omkring samme tid som Babelstårnet) skabte Melkisedek også et samfund, der førte til et Zion-folk, som søgte at slutte sig til Enoks by og opnå det himmelske (se JSO, 1 Mos 14:33-34). I betragtning af katastrofen med syndfloden (se 1 Mos 6-8) kan trangen til at bygge et tårn til himlen af vandtætte materialer også have været et forsøg på at overleve en syndflod, hvis Gud igen skulle forsøge at tilintetgøre jordens indbyggere. Deres tempel/tårn var således sikkert bygget med mange formål, hvilket gjorde tårnet mere meningsfyldt i deres øjne. Deres forsøg på at undgå Guds dom var imidlertid baseret på deres menneskelige opfindsomhed snarere end på omvendelse. Herren reaktion var at gøre disse mennesker ydmyge.

Bygningen af Babelstårnet var begivenheden, som markerede overgangen mellem Noas uddeling og Abrahams uddeling. Umiddelbart efter spredningen greb Herren ind ved at oprette sin pagt med Abraham og føre ham til det forjættede land (se 1 Mos 12). Herren oprettede Abrahams pagt som grundlaget at opbygge Zion på, og den pagt er baseret på vores anerkendelse og afhængighed af forsoningens rensende blod.

Fortællingen, der begynder i Første Mosebog, slutter i Anden Kongebog 25. Abrahams efterkommere, Israels børn, befinder sig – fordi de har brudt pagten – igen i Babylon, hvor beretningen begyndte. Deres brud på pagten førte til deres eksil i Babylon langt fra Jerusalem (Zion). Alligevel havde Herren magt og nåde til at bringe dem tilbage, gennem deres omvendelse og hans fornyelse af pagten. Senere blev Israel i Babylon frigivet af Kyros og senere af Dareios. Zerubbabel, og senere Ezra og Nehemias, ledte folket, og nogle vendte tilbage og fornyede pagten.

I de sidste dage har Herren atter kaldet os ud af verden. Vi er blevet instrueret i at gå »ud fra … Babylon, ja, ud af ugudelighedens midte, som er det åndelige mørke« (L&P 133:14) for at opbygge Zion. □

Svarene har til hensigt at hjælpe og skabe perspektiv, men er ikke en erklæring om Kirkens lærdomme.

***Adam og Eva i Edens Have*, af Stanley Galli**
»Og Adam gav sin hustru navnet Eva, fordi hun var moder til alle levende ... Til Adam og også til hans hustru lavede jeg, Gud Herren, skindkjortler og klædte dem dermed« (Moses 4:26-27).

Som sindbillede på Faderens offer af sin Enbårne Søn byggede Abraham lydigt et alter og forberedte sig til at ofre sin søn Isak. Men en engel standsede ham: »Læg ikke din hånd på drengen ... Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke vil nægte mig din eneste søn« (1 Mos 22:9-12).

Præsident Gordon B. Hinckley har vidnet: »Gennem (Kristi) sonoffer, ofringen af sit liv på den høj, der kaldes Hovedskallen, sonede han for menneskehedens synder og lettede os for syndens byrde, hvis vi vil forsage det onde og følge ham« (se »Faderen, Sønnen og Helligånden,« s. 2).

4 02989 83110 9
98983 110